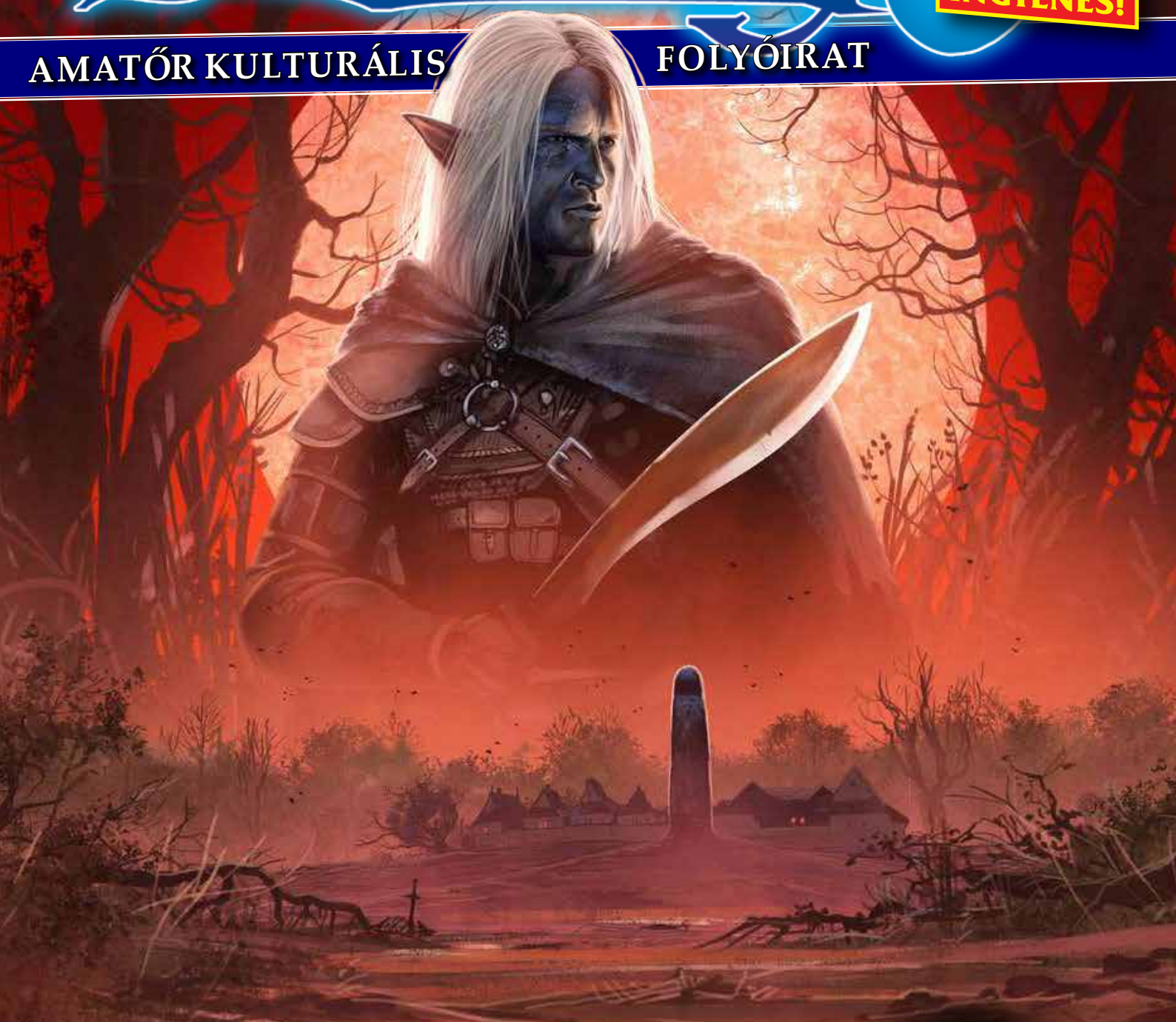

Lidérőfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS

FOLYÓIRAT

- Jimmy Cartwright • Francisco Vargas
- n13 • GROSS65 Erdős Sándor • R. Harbinger
- Maggoth1 • D. Szűcs Csaba • Zspider • Petya
- Kapitány • SzaGe • Baranyi Imre • Kis György
- Tumicz Krisztina • jocker • angyalka146
- edwardhooper • csabi6669 • Natali Sanders
- galbena • Józsa Bence • atesz990
- Krómer Ágnes • Ann Heart • Mortelhun

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XV. évf., 11. szám, 2023. november

Pozsgay Gyula

Tanító

441113

Óriás farkas

Csodák könyve - Mocsár

Sci-fi háttér

Tyrannosaurus

INFO BOX

POZSGAY GYULA - FREELANCE ILLUSTRATOR

Grafikáit, terveit mérnöki precizitással, közgazdász szemlélettel és művészi érzékkel készíti. Portfóliója széleskörű tevékenységet fed le, arculattervek, online és nyomtatott marketinganyagok tervezése, webdesign, felhasználói felületek, kabalafigurák, storyboard, concept art, illusztrációk, könyvborítók, falfestmények. Nagy tapasztalattal rendelkezik a digitális és hagyományos grafikai eljárásokban, festészetben és a fotózásban is.

Web: <https://pozsgay.hu>

Portfólió: <https://www.artstation.com/gyulapozsgay>

Közösségi média: <https://www.facebook.com/profile.php?id=100067361806807>
https://www.facebook.com/pozsgay.art/?locale=hu_HU

Szerkesztői köszöntő

Úgy tűnik, az év vége igazán pörgős a Lidércfény háza táján.

Részben nyilván a továbbra is folyamatos napi frissítésekkel, ezen lépünk is túl.

Tovább folytak a felvételek a Lidércfény 20 éves évfordulója alkalmából készülő dokumentumfilm-sorozathoz, amiket persze folyamatosan vágok, szerkesztek. Hamarosan ti is élvezhetitek az eredményét.

Ami munkánknak viszont már most láthatjátok, olvashatjátok az eredményét, az a most megjelent Ködcsempész könyvajánló, egy interjú a regény írójával, Koppány Tímeával, és persze akkor már az AKF borítóra is felkértük Pozsgay Gyulát, aki a kötet borítóját festette. Szerintünk jó anyag lett, érdemes elolvasni, megnézni. Ezúton is hála és köszönet az ötlet felvetéséért Berke Szilárdnak (Aldyr, Eric Muldoom), Ammerúnia világának egyik szülőatyjának.

Örülhettünk is hiszen az utóbbi hetekben több alkotónk, volt alkotónk is könyvmegjelenésről, antológiában való szereplésről számolt be. Ezeket a Facebook csoportunkban is megtalálhatjátok, de azért itt is megér pár szót, hogy megemlítsük Bódai Soós Juditot, akinek négy illusztrált kötete jelent meg (Mennybéli mesék, Jövőnek őrzött gondolat, Hét csepp varázslat, Mihaszna kütyük bolygója - ez utóbbit ráadásul Bacsa Zsófia munkái díszítik); Zspidert, aki Az utolsó eljövétel, a Veszélyeztetett faj, valamint a Harag c. antológiákban kapott helyet novellája az idén; n13-at, aki polgári nevén, Révész Mártonként jelentette meg Gonosz a mélyben és egyéb történetek című horror novelláskötetét; Komor Zoltánnak pedig a GABO Kiadó jelentette meg „Az év magyar science fiction és fantasynovellái 2023” antológiában a Zombicsicskák című kisprózáját.

Az is nagy örömmel töltötte el a szerkesztőség tagjait, hogy Bacsa Zsófia - Jillian Rosedale című regénye Az év könyve közönségszavazáson bekerült az első harminc közé, ami a mezőnyt tekintve nagyon szép eredmény. Ezúton is gratulálunk!

Ugyanezen a megmérettetésen a Ködcsempész a Fantasy, sci-fi kategóriában jelenleg az első tíz között van, ám [a szavazás még nem ért véget!](#)

Izgalmas időket élünk!

Tartalomjegyzék

Interjú

Jimmy Cartwright - *Interjú Koppány Tímeával*

A jégszívű író és a sötételf rablógyilkos 4

Könyvajánló

Jimmy Cartwright

Koppány Tímea – Ködcsempész 8

Novellák

Francisco Vargas - **A famentő akció 10**

n13 - **Hogyan? 11**

GROSS65 - **Zokni 11**

Erdős Sándor - **Az ufókutató 12**

R. Harbinger - **Amulett 13**

Maggoth1 - **Haláli módszer 15**

D. Szűcs Csaba - **Tűnj el! 17**

Zspider - **Horror Hava 2: Holt város 18**

Sorozat

Petya - **Mesék a Lápból**

- **A békás harcos útja – 1. rész 21**

A Nyakonöntött Próbagooblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Kapitány - **Az Időutazó találkozása Jézussal . . 29**

Mozijegy

SzaGe - **Fűrész X. / Saw X (2023) 30**

Versek

Baranyi Imre - **Október derekán 32**

Kis György - **Bőrcipő 32**

Tumicz Krisztina - **Tűztollú madár 32**

Erdős Sándor - **Hollók 32**

jocker - **Orvul lopakodik az este... 33**

angyalka146 - **Nirvana 33**

edwardhooper - **Ha 33**

csabi6669 - **Kezem vajon megfognád.... 33**

Natali Sanders - **Bambuszfuvalozó 34**

galbena - **Álmodnék még 34**

Józsa Bence - **Lélekszilánk 34**

atesz990 - **Naphatáron 34**

Krómer Ágnes - **Adventi ablakok 35**

Ann Heart - **Első nap az óvodában 35**

Mortelhun - **A New Wave múzsa érintése 35**

Jimmy Cartwright - **Traktoros Gumipók 35**

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Interjú

Jimmy Cartwright

Interjú Koppány Tímeával

A jégszívű író és a sötételrablógyilkos

Koppány Tímea neve elsöre talán nem sokat mond az olvasóinknak. Ám, ha úgy mutatom be őt, mint Tarja Kauppinen, már biztosan többeknek bevillan az immár három kiadott regénnyel büszkélkedő [bekezdes]-díjas író. Legújabb, Ködcsempész című grimdark fantasy regénye Ammerúnia világán játszódik. Ennek a kapcsán kerestük meg, és kérdeztük írói tevékenységéről, önmagáról.

– Kedves Tímea! Interjúink elején arra szoktuk kérni alanyainkat, hogy mutatkozzanak be néhány mondatban, tehát neked is felteszem a kérdést: mit lehet tudni rólad?

– Világéletemben szerzetes akartam lenni. Vagy rablógyilkos. E vágyaim a Ködcsempészben teljesültek.

– Mikor és hogyan kerültél az irodalom közelébe? Mikor kezdted írni, mi motivált, hogy ezzel foglalkozz?

– Mindig is szerettem olvasni és írni, de a környezetem nem volt támogató, én pedig nem akartam megbolondulni. Mivel ilyen légkör vett körül, a sötét, kilátástalan olvasmányokat preferáltam, és minthogy nemigen volt lehetőségem könyveket vásárolni, a könyvtárból válogattam. Így olvastam el tizenévesen önszántamból például az Undort, az Iszonyt, a Közönyt... És persze a '80-as, '90-es, korai kétezres évek sok (dark) fantasyjét, sci-fijét.

– Mit szólt hozzá a családod, hogy irodalommal foglalkozol, támogatott-e valaki ezen törekvésedben? Esetleg volt-e már hasonlóra példa a felmenőid között?

– Senki sem támogatott soha semmiben, de a prokreációs családom nem bánja, hogy írok.

– Milyen zsánerekben írtál, írsz, vagy szeretnél írni?

Úgy tudom, szépirodalmi törekvéseid vannak, és az eddig megjelent regényeid szövegei is már ilyen minőségűek.

– A világról írok, az emberi természet valóságáról. Mivel a fantasztikum eszköztárát használom, műveim leginkább grimdark fantasy, mágikus realizmus és sci-fi besorolást kaptak.

– Ebben az összefüggésben nagyon érdekes, mi több, elgondolkodtató, hogy ezeket az eszköztárakat használod a világ, az emberi természet megjelenítésére. Valahol ez szomorú, bár nem meglepő, és nem példa nélküli, hogy íróként ilyen meglátásod van. Globálisan nézve sajnos nekem is úgy tűnik, hogy nagyítóval kell keresni a világban a jót. A szereplőid, főhőseid azért meglátják a jó dolgokat?

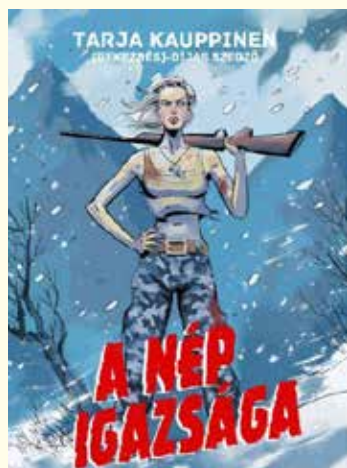
– A szereplőim is emberek, azaz elfek, vágyakkal, törekvésekkel, ambíciókkal. Vannak céljaik, reményeik, habitusuk szerint más és más. Néha vonzódnak egymáshoz, vagy különböző dolgokhoz. Szabad akaratok van, önállóak, élnek, léteznek, mennek a fejük után. Hogy milyen közegben adatott élniük? A Ködcsempész fülszövege szerint Baar-Shagýr „egy ádáz és kegyetlen világ, hol az éj minden árnya ezernyi halált rejteget”.

Hogy meglátják-e a szereplőim a jó dolgokat ebben a durva környezetben? Nos, néha ők maguk a jó dolgok, Hastur (Ködcsempész) például egy egészen elbűvölő személyiség, akit nagyon lehet szeretni. De többen is akadnak még ilyenek, sőt, a maga módján Baar-Shagýr maga is jó, szép és elragadó. Én legalábbis nagyon szeretnék egy térkaput oda.

– Vannak-e író példaképeid, kedvenceid, akik esetleg hatással voltak rád, inspiráltak? Miket szoktál, szeretsz olvasni?

– Bukowski, Houellebecq és Ellis hatalmas kedvenceim! Ellis alábbi idézete az ars poeticám is lehetne: „senki sincsen biztonságban, és semmi sem jóvátehető.”

Nem tekintek egyetlen íróra vagy műre sem ihletforrásként, de az első regényemet elbíráló szakmai zsűri megemlítette például Bodor Ádám hatását, úgyhogy őt talán szóba hozhatom itt. Valóban nagyon kedvelem őt is, minden kötetét olvastam, némelyiket többször is, és maximálisan otthon érzem magam a szövegeiben.

– 2020-ban jelent meg az első regényed, *A nép igazsága*, amellyel [bekezdés]-díjat nyertél. Hogy élted ezt meg? Változtatott-e rajtad, az életeden? Nyitott-e meg számodra új lehetőségeket akár maga a megjelenés, akár a díj elnyerése?

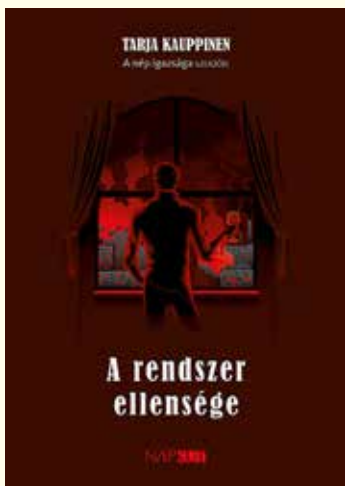
– Mivel nem tudom, hol lennék ma, ha másként alakul az életem, azt sem tudom, hogy változtatott-e rajta. Valamennyit biztosan.

Ha csak egy félmaroknyi igaz barátot köszönhetnék neki, már akkor is megérte volna.

– Második regényed, a szintén *Havasfelföldön játszó* *A rendszer ellensége* ugyanolyan szókimondó, karcos humorú, mágikus realista satíra, mint *A nép igazsága*. Ebből az következik, hogy tudatosan választottad ezt a zsánert. Érdekelne a miértje.

– Mert ez fakad belőlem, ez vagyok én.

– Melyik Tarja Kauppinen volt előbb? Az író, vagy a szereplő? Szóval miért ez lett az írói álneved?

– Jégből vagyok, így jócskán tudok azonosulni ezzel a fagyos északi névvel. Mi a közös a karakterben és bennem? A jégszív, és az, hogy hiába érzem gyakran így, mégsem vagyok egyedül.

– Bár a mágikus realizmust én magam nem gondolnám kifejezetten fantasynek – bár tudom, hogy egy alzsánere – téged mégis úgy könyveltek el, mint fantasy író, még annak ellenére is, hogy a szépirodalom felé kacsintgatsz. Hogy érintett ez téged?

– Jelenleg nincs a tarsolyomban kiadatlan szépirodalmi szöveg, de talán írok majd még azt is. És persze horrorpornót. Ki tudja? Most épp a grimdarkban teljeselek ki, és a legjobban érzem magam benne. Ez is én vagyok, a Ködcsempész szereplői rendkívül belopták magukat a szívembe, világa, Baar-Shagýr pedig második otthonommá vált.

– Meg kell mondjam, én meglepő módon rólad a sporttevékenységed kapcsán hallottam először, egy közös ismerősünk által. Csak utána tudatosult bennem, hogy írással is foglalkozol. Mennyire fontos az életedben a sport?

– Futottam régebben ultratávokat, 70+ km-eket is, de tavaly ilyenkor volt egy balesetem, úgyhogy ment az egész a levesbe.

Egyébként semmi titka nincs, rendszeresen kell edzeni éveken át, és nagyjából egészségesen táplálkozni. Nem kell kalóriát számolni stb., de hallgass a testedre. Ha a tested rántottát kér hat tojásból, egyél azt. A nyilvánvalóan ártalmas dolgokat pedig kerülj. Néha még az édesség is jól jöhet, mondjuk egy ultrán 50 km után egy pár szem cukor, vagy pár kocka csoki. Tényleg annyi a nyitja az egésznek, hogy hallgass a testedre, és eddiz kitartóan. Az sem árt, ha bírod a magányt. Meg lehetőleg ne sérülj le. A balesetem pech volt, és semmi köze a futáshoz.

– Sajnálom, ezt nem tudtam.

– Hivatalosan már gyógyultnak számítok, de sosem leszek már „gyári állapotú”. A mankóimat beraktam a sarokba, az éremtartó alá, és rendszeresen járok falat mászni és ferratázni, mert ezekhez kevésbé kell láb. Hetente párszor körbeszötymörgök a falu szélén, de nem tudom, lesz-e ebből valaha még értékelhető futóteljesítmény. Agyszerkentésnek mindenesetre jó. Sötétedés után, az erdőszélen, holdfényben, a csillagos ég alatt kocogni is inspiráló, úgyhogy hiába ment gajra a lábam, kijárok gondolkodni. Legfeljebb egy kicsit lassabban, mint előzőleg.

– Egyébként azért bátorítottam felhozni ezt a témát, mert úgy tudom, elég szoros a kapcsolat a sporttevékenységed, és az írói léted között.

– Világéletemben szerettem sportolni, mert megnyugtat és felvidít. Gyakran írok úgy, hogy elindulok pl. futni (hiszen az agyszellőztetéshez elsősorban természet és szabad levegő kell), vagy megmászni egy ferrata-utat, és mire célba érek, összeáll a fejemben egy történet vagy jelenet, ami előtte csak ötletcsíra volt. Ehhez gyakran nem is gondolkodom aktívan, egyszerűen csak a mozgás segít összerakni a képkockákat, megtalálni a hiányzó darabokat.

– Mint azt a bevezetőben említettem, legújabb regényed, a *Ködcsempész* már Ammerúnia világán játszódik. Hogyan és mikor kerültél kapcsolatba az Eric Muldoom megalkotta világgal?

– 2021-ben Eric Muldoom felkérésére csatlakoztam az Ammerúnia Íróműhelyhez, eredetileg a készülő Sötételf – Maszkok kapcsán. Hamar belehelyezkedtem Baar-Shagýr könyörtelen világába, a sráccokkal pedig remekül megértjük egymást. Az Ammerúnia Íróműhelyben a lehető legjobb helyen vagyok.

– Miért a névváltás? A Tarja Kauppinen már egy bevezetett, bejáratott írói álnév. Te, vagy a kiadó, a Delta Vision nem gondoltátok, hogy rizikós a saját neveden kiadni ezt a regényt?

– Jó ideje nevet akartam már változtatni, és ez volt a megfelelő alkalom.

– Bonyolult volt felvenni a fonalat, megismerni Ammerúniát?

– Bonyolult nem volt, de oda kellett tennem magam rendesen. Amikor becsatlakozol egy már létező fantasy világba, az olyan, mintha egy olyan országban kezdenél el írni, ahol még sosem jártál. Mindent meg kell tudakolni róla, mindent. A Ködcsempész csak a jéghegy csúcsa, gyakorlatilag tovább tartott hozzá a kutatómunka, mint maga az írás. Kutatás közben azonban szépen összeálltak

bennem a főbb pontok, amelyekre a Ködcsempész felépült, ezért is tartott a regény megírása a kutatáshoz és a vázlatíráshoz képest viszonylag rövid ideig, mindössze kb. fél évig. Mégis úgy számítom, hogy két évem van ebben a könyvben, hiszen összességében ennyi ideig dolgoztam rajta.

– Mint azt te is megemlítetted, a világ mögött áll egy kis írói műhely, egy közösség. Segítették abban, hogy a Ködcsempész megszülessen?

– A régebbi műhelytagok rendelkezésemre bocsátották a szükséges háttéranyagokat, illetőleg 2021 óta dolgozunk közösen a Sötételf – Maszkok című, többszerzős kötetben, amely lényegében a Ködcsempész alapötletét adta. A Ködcsempész néhány évszázaddal a

Maszkok előtt játszódik, és választ ad pár olyan kérdésre, amelyek a Maszkok írása során merültek fel bennem. Mondhatjuk, hogy a Ködcsempész a Maszkok előzménye, de kapcsolódik a 2011-ben megjelent Sötételf – Vérkövekhez is. Aki olvasta a Vérköveket, annak lesz pár ismerős szereplő a Ködcsempészben, a Maszkokban pedig a Ködcsempész néhány eleme és karaktere vissza fog térni. De aki nem olvasott még Ammerúniát, az is érteni fogja, nem kell feltétlenül ismerni hozzá a világot.

– Aki viszont ismeri a világot, olvasott már Ammerúniás történeteket, annak ez a regény tud újat mondani, új élményeket, esetleg más megvilágítást adni?

– Naná! Hogy kicsit pontosítsam a dolgot azoknak, akik ismerik már Ammerúniát: a Ködcsempész Baar-Shagýrtban játszódik, így a korábbi Ammerúnia-kötetek közül a Vérkövekhez kapcsolódik a legtöbb ponton. A KCS-ből kiderül a VK egyik fontos szereplőjének származása, és az, hogy hogyan vált azzá, akinek a VK-ból megismertük. Rajta kívül még felbukkan mellékszerepben a VK néhány karaktere és motívuma, az egyik helyszíne központi szerepet kap, és fény derül a VK egyik rejtélyére is. Aki tervezi elolvasni az előkészületben lévő Sötételf – Maszkokat, annak azért ajánlott erősen a KCS, mert kiderül belőle pár, a Maszkokban fontos szerepet játszó dolog eredete. Ennek oka, hogy a Maszkok-fejezetek írása közben szembesültem néhány olyan kérdéssel, amelyeken rögtön láttam, hogy meg kellene válaszolni őket, ez azonban bőven meghaladta volna a Maszkok kereteit. Így hát ezekre a kérdésekre egy önálló regényben adtam feleletet – ez lett a Ködcsempész.

A KCS tovább építi tehát Ammerúniát, azon belül is Baar-Shagýrt. Megismerünk belőle többek között egy kistest, aki a Vérkövekben mindössze egyszer bukkan fel említés szintjén, kicsit jobban belelátunk abba, hogyan élnek, hogyan próbálnak boldogulni a lápvidék kóborelfei, megtudunk pár új dolgot a ximúrokról, a tartományt

körülzáró Ködfalat pedig egész közelről megismerjük.

Új megvilágítást három szempontból is ad Ammerúniának: egyrészt ez az első elf nézőpontú regény (a korábbi regények mind emberi szemszögűek), másrészt ez eddig a legnagyobb lélegzetű, kóborelf nézőpontú történet (eddig csak novellákat olvashattunk a lápvidék mostoha sorsú lakóinak szemszögéből), harmadrészt pedig ez az első női szerzős Ammerúnia-regény.

De mindettől függetlenül valóban úgy írtam meg, hogy akik sosem találkoztak még a világgal, azok számára is érthető legyen.

– Miről, kiről szól a Ködcsempész?

– Egy sötételf férfiről, aki zsákutcába jut, és megpróbál kitörni. Vajon szentesíti a cél az eszközt? Vajon meddig mehetünk el a túlélés érdekében? A Ködcsempész egy nagyon lendületes történet egy rablógyilkosról, aki a maga módján mégis a szívünkhöz nő. Mivel a főszereplő felnőtt (nem tizenéves), a regényben tárgyalt problémák is elsősorban a felnőtt korosztály számára lehetnek relevánsak. Főhősünket a körülményei hozzák lehetetlen helyzetbe, s hiába tesz meg minden tőle telhetőt, a becsületes út az ő számára nem áll nyitva. Ha máshová születik, bizonyára sokra vitte volna, neki azonban egy küzdelmes és kilátástalan élet adatott – ő pedig köszöni, de nem kér ebből. Saját kezébe veszi hát a dolgokat, szembeszegetül a sorsával, és kitör.

– Ez most eléggé sztereotip, meg hímsoviniszta kérdés-csozor lesz. :) Miért pont férfi a főszereplő? Női író létedre miért nem női főszereplőt választottál? Én látnék fantáziát egy női rablógyilkosban is, mi több, szerintem több lehetőséget is tartogat, nagyobb a kelléktára, hogy így fogalmazzak. :) És nem, nem csak a testiségre gondolok, hanem pl. a női fondorlatra.

– A főszereplőnek a neve volt meg szinte először. Mint már említettem, a KCS a Maszkokból nőtte ki magát. Annakidején szöveget ütött a fejembe az egyik fontos szereplő (aki már a Vérkövekben is szerepel) eredete, elkezdtem gondolkodni rajta, és egyszer csak ott volt Ködcsempész. Őt nem írhattam nőnek, mert így illett bele a kontextusba, de természetesen szerepelnek a kötetben nők is.

– A személyes tapasztalatok irodalmi műbe való beemlése rendkívül életszagúvá, valóságáruvá tudják azt tenni, ezáltal közel hozzák a történetet, a szereplőket az olvasóhoz. Ez zsánertől függetlenül leginkább abban az esetben képes érvényesülni, ha egy író a világról, az emberi természetről fogalmaz meg gondolatokat. A regényeidbe, novelláidba csempészel a saját tapasztalataidból?

– Fantasyknél külön „bája” van annak, amikor személyes tapasztalatokat keresünk a könyvben, vagy akár az írás során kutatómunkára adjuk a fejünket. Mondhatjuk, hogy van személyes tapasztalat benne, például eléggé beleástam magam annak idején a termáltavakba, több ilyen személyesen is felkerestem. Voltaképpen a terepfutós/természetjárós tapasztalataim is megjelennek benne – aki járt már valaha komolyabban természetet, megtett akár csak egy Gerecse 50 túrát (ez egy rendkívül népszerű, és a maga kategóriájában könnyebbnek számító teljesítménytúra), az tudja jól, hogy amikor a szereplők

elindulnak A-ból B-be, abban nem csak az a kihívás, hogy ne támadjanak rájuk útonállóok vagy vadállatok. Ha, tegyük fel, nincs közel s távol egyetlen útonálló vagy vadállat sem, akkor sem tréfádolog napokig gyalogni a természetben tők egyedül, minimális felszereléssel. Száz szónak is egy a vége, amikor fantasyt alkotunk, akkor is alaposan bele kell gondolni, bele kell helyezkedni abba, amiről írunk, hogy hiteles legyen, és az a legjobb, ha a lehetőségekhez mérten személyes tapasztalatokra is helyezzzük a leírtakat, hiszen ettől lesz életszerű.

– *Mennyiben tér el a Ködcsempész stílusa az előző két regényedtől?*

– Teljesen más a nyelvi regisztere, világa pedig inkább a klasszikus/grimdark fantasykre hajaz. Itt is bőven akadnak azonban erkölcsileg vitatható döntések, a szereplők pedig nem éppen makulátlanok. Ez a regényem nem olyan polgárpukkasztó, gyomorforgató, mint a korábbiak, sokkal könnyedebb azoknál. A Ködcsempész egy nagyon szerethető gazfickó pörgős, lendületes története.

– *Nehéz volt váltani a mágikus realizmus során megszokott nyelvi világról erre az újra, a dark fantasyre?*

– Csak szokni kellett. Előző regényeim, főleg A rendszer ellensége meglehetősen trágár és morbid, hiszen a valóságot ábrázolja. Aki kényes az ilyesmire, a Ködcsempészbe nyugodtan belevághat, mert ezúttal talpig úrinő voltam.

– *A Ködcsempész borítóját is szintén az a Pozsgay Gyula készítette, aki az eddig megjelent Ammerúniás kötetek borítóit megalkotta. Közös dolgozatok a borítón?*

– Igen, természetesen. Elmondtam neki az elképzeléseimet – mivel a Ködcsempész karakterközpontú, koncepció szempontjából a Leceai játszma borítója volt az etalon. Ehhez jött hozzá Baar-Shagyr, a sötételfek tartományának vörös színvilága, amelynek alapjait a Sötételf – Vérvövek

című kötet fektette le. Kiválóan tudunk együtt dolgozni Gyulával, szerintem gondolatolvasó!

– *Azt hallottam, hogy dolgozol egy másik Ammerúniás történeten is. Erről mit lehet tudni?*

– Hajaj, többen is! Előkészületben van a Ködcsempész folytatása, valamint a már említett Sötételf – Maszkok, és a világleírás. A következő regényem közvetlenül a Ködcsempészre épül, a Maszkok pedig több szálon kapcsolódik hozzá.

– *Úgy általában honnan veszel ötleteket, inspirációt az írásaidhoz? Az irodalomról már beszélünk, de vannak-e esetleg olyan filmek, sorozatok, zenék, amelyek hatással vannak rád? Vagy esetleg teljesen máshonnan „találnak meg” ezek a dolgok?*

– A legkülönfélébb forrásokból merítek. Meg szoktak ihletni emberek, akár olyanok is, akiket nem ismerek személyesen – például Charles Bukowski. Az írásainak is rajongója vagyok, őt magát pedig egyenesen imádom. Számtalan ponton tudok kapcsolódni hozzá, így ő például rendkívül inspiráló a számomra.

Zenék: igen, a zene is fontos inspiráció, azaz inkább katalizátor. A Ködcsempészhez és a készülő Sötételf – Maszkokhoz több konkrét zeneszámot is tudok kötni, bár igencsak diverz lejátszási lista lenne belőlük, mert a vidám, lendületes dance-től a mély, szívhez szóló Metallicáig, minden lenne rajta. A zene általában absztrakt módon inspirál: noha néha egy-egy mondat is megfog a szövegből, sokkal jellemzőbb, hogy egy dallamvilág hat rám. Sportolás és vezetés közben szoktam leginkább zenét hallgatni, a sport+zenehallgatás kombó különösen inspiráló tud lenni.

– *Hogyan tovább? Mik a rövid- vagy hosszútávú terveid?*

– Jelenleg a Ködcsempész folytatásán dolgozom. Folyamatban van a világleírás is, bár ehhez már elkészült a saját anyagrézsem zöme. Ha kész a KCS2, előveszem a Maszkokhoz írt fejezeteimet, és véglegesítem őket. Közben elkezdem a harmadik itteni regényemet... satöbbi, satöbbi. Szerencsére sok projekt van, hosszú a lista, és buzog bennem a motiváció.

– *A szerkesztőség nevében köszönöm, hogy szántál ránk az idődből, és válaszoltál a kérdéseinkre! Ezúton is további sikeres irodalmi munkát kívánok!*

– Én pedig köszönöm szépen a lehetőséget!

Könyvajánló

Jimmy Cartwright

Koppány Tímea – Ködcsempész

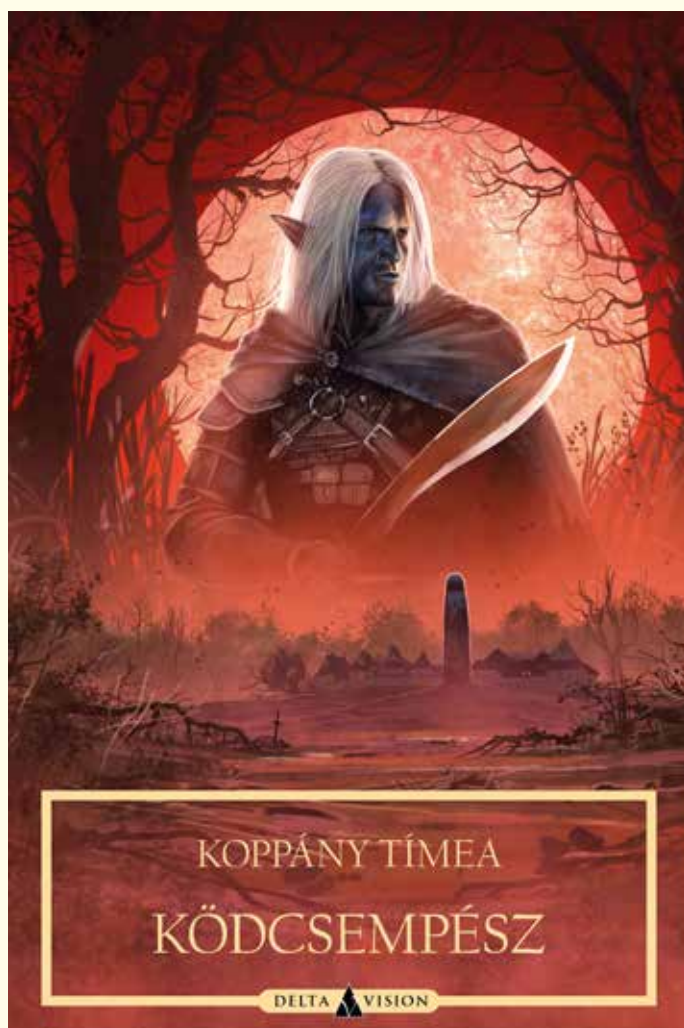
Akik régebb óta követik a Lidércfényt, már többször is találkozhattak általunk is Ammerúnia világával. Büszkén mondhatom, hogy a világ megalkotójával, Berke Szilárddal (akit Aldyr és Eric Muldoom néven is ismerhettek) jó kapcsolatot ápolunk, és eddigi együttműködéseink sikeresek voltak. Azt gondolom, nincs ez másként most sem. Szilárd megkeresésére vettük fel a kapcsolatot Koppány Tímeával (korábbi írói álneve Tarja Kauppinen), a legújabb ammerúniás regény írójával. A terv az volt, hogy írunk egy ajánlót a Ködcsempészről, ám, mint azt láthatjátok, egészen komplex dologgá nőtte ki magát interjúval, és a kötet borítójának megalkotójával, Pozsgay Gyula címlapos bemutatásával. Ennyi bevezető után térjünk rá magára a regényre.

Ammerúnia ősi, vadregényes világa a kora középkort idézi, ahol az elf az uralkodó faj, vagy legalábbis nemrég még az volt. Ezen a vérontásokkal és belviszályokkal tűzdelt világon csak nemrég szabadultak fel az emberek az elfek rabigája alól, ami talán azt jelzi – akárcsak a mágia szintjének apadása –, hogy leáldozóban van az uralkodó faj csillaga. Ammerúnia világa kemény, még a legrátermettebb egyedeknek is rendkívüli kihívásokat tartogat, és ez fokozottan igaz Baar-Shagyř tartományára, amelyet rejtélyes Ködfal vesz körül, és zárja el a világ többi részétől. Az itt élő, ximurkórral fertőzött sötét elfek gyenge utódai már az anyaméhben elpusztulnak. Csak a nemes házak tagjai juthatnak a kórt lassító Elixírhez, amelyet mágikus talizmánokkal felvértezett karavánok hoznak át a Ködfalon túli Császárságból.

A Ködcsempész főhőse, Hastur Mendalla is ebből az elátkozott, körbezárt tartományból származik. Mint sokan, ő is holdkómosásból igyekszik magát fenntartani, ám néhány társával együtt tervet kovácsolnak a szolgáléltból való kitörésre. Azonban a tartomány uralkodójával, az Opálifjúval ujjat húzni nagy merészség, így természetes, hogy tervük rosszul sül el. Hasturnak menekülnie kell, ám ez a félresikerült akció kell ahhoz, hogy ráléjen végzetének útjára.

Magányosan veszi fel a harcot a rá leselkedő veszélyekkel, az üldözőivel, az őt a fejére kitzúzott vérdíj ellenében feladni szándékozó szerencsétlenekkel. Ám Hasturral nem csak az elfeknek vannak terveik...

A regényt olvasva megelevenedik Baar-Shagyř kegyetlen világa, ahol kis túlzással még az egyszerű, hétköznapi

elfekre is minden sarkon halálos veszély leselkedik. A plasztikus, részletes leírások behelyezik az olvasót a történetbe, szinte maga is átéli a szereplőkkel együtt az eseményeket. Legyen az egy épület nyirkos pincéje, egy monasztérium mindennapi élete, vagy a vadon kietlensége, mind-mind magunk előtt láthatjuk, a bőrünkön érezhetjük. Ne ijedjünk azonban meg! Nem több tízoldalnyi tájleírásról van szó, hanem éppen csak annyiról, amelyek kellőképpen érzékeltetik a környezetet a jól megválogatott, éppen odaillő szavakkal.

A szereplők felvonultatása, bemutatása is hasonlóképpen történik. A kellő helyen, a kellő időben tudunk meg rólok minden szükségset.

Bár Hastur maga kíméletlen rablógyilkos hírében áll, nevét félik az egyszerű népek, valahol mégis szimpatikusává válik. Talán egy kicsit több szerencsével, meg néhány jobb döntéssel sorsa másképp is alakulhatott volna, de mint mindenki, ő is hibázik. Épp ez a tökéletlenség teszi a szereplőket élethűvé. Megismerjük jó és rossz tulajdonságaikat, gondolataikat, vágyaikat, gyengéiket, mely utóbbit a világ maga, és az abban lakók is kegyetlenül kihasználják.

A regény cselekménye bő huszonöt évet ölel át, a félresikerült akciótól követhetjük nyomon Hastur Mendalla vesszőfutását, azt, hogyan válik egy menekült holdkőmosóból a Ködfalon átjáró Elixírcsempész. Olvashatunk szerelmi kalandjairól, miközben keresztül kasul bejárja Baar-Shagýrt, ezt a mocsaras lápvidéket Mashdara monasztériumától Uszadéig, vagy arról, miként nyer újra és újra egérutat, miután kifoszt valakit, vagy épp olyasvalaki fedezi fel hollétét, aki többre tartja a vagyont, mint saját hitéletét. Ahogyan az olvasónak, Hasturnak sincs egy pillanatnyi nyugalma sem. Mindig van valami, amin izgulhatunk, aggódhatunk, amihez az előbbieken túl az is hozzájárul, hogy időről-időre tartogat a történet valami fordulatot, meglepő csavart. Végig ott motoszkál bennünk, olvasókban az érzés, hogy ennek az egésznek nem lesz jó vége, de ahogyan a történet halad előre, mégis él bennünk a remény a legalább megnyugtató befejezésre.

A fikció, főleg a science-fiction a kezdetektől fogva reagált az aktuális társadalmi, politikai helyzetre. De még egyes fantasy művek is építettek az íróik által megélt eseményekre (lásd J. R. R. Tolkien – A Gyűrűk Ura c. művét, amelyben az író első világháborús élményei is megelevenedtek). Ha akarjuk, a Ködcsempészben is felfedezhetjük a közelmúlt valós történéseinek lenyomatát. Leginkább talán a bezártságérzet, az egymástól való elszeparálás, az ismeretlentől való félelem érezhető ki belőle. A regényben többször felbukkan a ximúrkór járványos elterjedése, mint a tartományt a világ többi részétől elzáró Ködfal létrejöttének oka. Hastur bolyongása felfogható az új helyzet bizonytalanságának, hiszen sokak lába alól kicsúszott a talaj, kénytelen-kelletlen kellett új lehetőségek után kutatniuk. A Baar-Shagýrban élőket szintén, több módon is sújtja a „karantén”. Az ellentétek kiéleződnek, a hatalom, vagy döntéseinek megkérdőjelezése súlyos következményekkel jár. Még a mélyen hívó, vallásos elfek és a világeletemben két lábbal a földön járó Hastur ellentéte is egyre inkább kiéleződni látszik. A regény élesen rámutat arra, hogy sorsunkat nem csak saját döntéseink, cselekedeteink határozzák meg, irányítják, hanem mások is befolyással vannak arra. Hiába szeretne Hastur becsülettel megélni, a körülmények nem teszik ezt lehetővé számára. Bár tudomásom szerint Ammerúnia világának ezen része már jóval a pandémia előtt ilyen volt, mégis érdekes helyszínválasztásnak tűnik a fenti gondolatok fényében. Nem állítom, hogy így van, hogy az író konkrétan ebből is merített ihletet. Am bennem mégis hozta ezt a párhuzamot, abból kifolyólag is, hogy a közben elkészült interjúban az egyik kérdésemre azt felelte „A világról írok, az emberi természet valóságáról.”

Ammerúnia világa (grim)dark fantasy, és mint ilyen, bizony nem barátságos. Ez a környezetet leíró szövegrészekből is jól átüt, de talán még inkább a szereplők közti verbális és nonverbális, sok esetben fekete humorral átítított kommunikációból. Ugyan az íróra jellemző ez a fajta írásmód, itt azért érezhetően visszafogta magát, bár véleményem szerint egy ilyen világba belefért volna a morbidabb, szókimondóbb szövegezés is, még jobban érzékeltetve a komor, nyomasztó hangulatot.

És bár a világ kemény, a történet súlyos, a megfogalmazás mégis könnyed, gyorsan olvasható, könnyen befogadható.

Fontosnak tartom kiemelni, hogy a regény történetének megértéséhez nem szükséges előzetes ismeret Ammerúnia világáról (ám bátran merem ajánlani az előző kilenc regényt, és a közel két tucatnyi novellát is). Önmagában is megállja a helyét, kellően belemeríti az olvasót Baar-Shagýr sűrű mocsarának mélyére, és bizony jól ott is hagyja, kétségek között gyötrődve, hogy vajon sikerül-e valaha is onnan épségben kikeverednie.

Ezt a regényt azonban más is különlegessé teszi az ammerúniás kötetek sorában. Ez ugyanis az első olyan történet, amelyet nő írt, és amelynek egy sötét elf a főszereplője. Ebből kifolyólag pedig egészen más szemszögből ismerhetjük meg ezt a világot, így azoknak is tud újat mondani és mutatni, akik már olvastak ammerúniás történeteket. Ilyen értelemben mindenképpen üdítő színfolt nem csak Ammerúniát tekintve, de a hazai (grim)dark fantasy színterén is.

Összefoglalva. Rég olvastam már kifejezetten fantasyt, és ez a regény remek választás volt, hogy visszatérjek a zsánerhez, még akkor is, ha ez egy grimdark fantasy alzsánerbe sorolható alkotás. A klasszikus sword & sorcery mindig is a kedvencem marad (Cromra mondom! :)), és a Ködcsempész tökéletesen beleillik ebbe. Nincs túlgondolva, folyamatosan fent tartotta az érdeklődésem, mindig volt valami feszültség, valami izgalom, valami akció. Nem is beszélve a meglepő fordulatokról. Viszonylag sok szereplőt vonultat fel, mégsem éreztem azt egyszer sem, hogy belezavarodtam volna a nevekbe, vagy ne tudtam volna, épp kiről van szó. Ugyan a mellékszereplőkről csak a feltétlenül szükséges információkat kapjuk meg, sikerült őket is egyedire megalkotni. Bár témáját tekintve nem egy könnyed regény, mégis jól olvasható, tulajdonképpen szórakoztató, miközben akad mondanivalója is. Nyugodt szívvel tudom ajánlani mindenkinek, aki szereti a fantasyt. Szerintem nem fog csalódni, sőt, ahogyan én is, kíváncsi lesz a folytatásra.

Infók

A regény a Delta Vision kiadónál kapható:

www.deltavision.hu/kodcsempesz/

Közösségi média oldalak:

www.facebook.com/tarja.kauppinen.author

www.facebook.com/DeltaVisionKiado

Moly oldalak:

moly.hu/sorozatok/ammerunia

moly.hu/konyvek/koppany-timea-kodcsempesz

moly.hu/alkotok/koppany-timea

Francisco Vargas

A famentő akció

Szélesre tárta a piac kapuit, és a hajnali hideg ellenére is meleg mosollyal fogadta az érkezőket.

Mert Noszlopi már csak ilyen volt. Bár ezen a néven szinte senki sem ismerte. Kis termetű, beteges kinézetű ember volt. Míntha csak a vakarékából gyúrták volna össze. Ezért a piacon mindenki csak Vakaréknek hívta. A háta mögött pedig „A Vakarék”-nak. Hatodik gyereknek született egy szatócs családba. Az apja már korán bele is verte a kereskedés összes tudományát. Szó szerint! Az elemit sem fejezte be, hanem elszegődött inkább lóti-futinak a józsefvárosi piacra. Az elmúlt hatvanhárom év szinte minden napját ott töltötte. Ezalatt az idő alatt ő lett a piac mindenható ura. Látott mindent, tudott mindenről, ismert mindenkit. Még a vásárlók nagy részét is. Különleges képességeket fejlesztett ki. Az „oco kínait” is el tudta adni drágán és be tudott szerezni mindent. Azt is, ami nem is létezett. Ő volt a piac varázslója. A jóindulata volt a legdrágább dolog a piacon. A barátsága pedig szinte megfizethetetlen. Nem is nagyon voltak barátai.

Volt helyettük egy kis szentélye a piac egy eldugott zugában. A nyugalom lakatlan szigete a bádognádok tengerében. Egy talpalatnyi föld, egy maréknyi zöld ott, ahol vagyonekért cserélt gazdát a legkisebb bodega is. Paradicsomot, paprikát, sárgarépát nevelt a zöldségesek szomszédságában, ahol naponta több mázsa talált gazdára. A kétplatónyi boldogság közepén állt A Vakarék büszkesége, az arany kajszi. Évek óta nem termett, mert hol a korai fagy vitte el a termést, hol meg a monília. De idén végre minden összeállt. A fa ágai roskadoztak a zöldülő terméstől.

Az örömben azonban öröm is vegyült. Ez volt az utolsó hét a piac életében. Hétfőn már nem nyit ki többé. Elkezdődik a kiürítés. Aztán a bódékat eldózerolják, a csarnokot lebontják, a terület visszakerül az önkormányzathoz. De az arany kajszinak még kellett legalább négyöt hét, hogy beérlelje a gyümölcsét. A Vakaréknek azonban nem volt öt hete! Voltak azonban különleges képességei.

Amióta megtudta a piac sorsát, egyetlen cél lebegett a szeme előtt. Megmenteni a földet. Azt a kétplatónyit! Idén már oda nem ültetett semmit és nem is palántázott. Pár hete vett egy kiskertet Zuglóban, a palántákat már oda ültette. De a barackot már nem tudta kimenteni. Annak a piac volt az otthona csemete kora óta.

Tavasza óta szövetségeseket toborzott a tervéhez. Számításai szerint körülbelül két héttel kell meghosszabbítani a piac agóniáját, hogy a gyümölcs beérjen. Két hétig kell mindenféle partizánakciókkal hátráltatni a bontást. Szövetségesei a kereskedők voltak. Annyi lim-lomot hagytak hátra, amennyit csak tudtak nélkülözni. Sőt! Otthonról is idehordták a használatlan kacatokat. A lomizás olyan sikeresnek bizonyult, hogy az első plusz hét el is ment az eltakarításra.

És a kajszi kezdett sárgulni.

A második hét elején a rosszul őrzött telephelyen tárolt munkagépek javából eltűntek az akkumulátorok. Két napba telt, mire újra életet tudtak verni a gépszörnyekbe. Egy napnyi munka után azonban újabb bajok jöttek a melósokra. Elromlott motorok, üres üzemyagtartályok, lapos kerekek hátráltatták a munkát.

Vakarék számára minden nap a megváltást jelentette. Nagy-nehezen, de csak eltelt a második plusz hét is. A melósok prémiuma ugrott, de a kajszi végre beérett. Hat rekesznyit mézédés barackot osztott szét a szövetségesek között. A magának megtartott két rekesznyiből evett egy jót és harmadnapra elkészült tizenöt üveg lekvárral. Kiment még egyszer a fához elbúcsúzni, aztán már kerülte a piac környékét is. Nem akarta látni a pusztítást.

Ősszel járt arra legközelebb. És az arany kajszi lombohullatva ugyan, de valami csoda folytán sértetlenül állt ott a romok helyén. Újra varázslatra volt szükség. Még aznap kiemelte a fát egy hatalmas markoló óriási földlabdával együtt. Átszállították a zuglói kiskertbe és ott gondosan beásták.

Tavasszal az öregember boldogan figyelte, ahogy az arany kajszin megjelentek az első rügyek.

Magyarország, 1962 – Egy alföldi kisvárosban megjelenik egy belügyminisztériumi nyomozó. Vajon mi keresni valója lehet ennek a kollégái szerint is kissé különc figurának a szentesi éjszakában?

Túri András Csaba rendkívül plasztikus, intenzív, látomás-szerű képekkel és leírásokkal örvendezteti meg az olvasót a távoli múlttól és a jövőről is. Ügyesen, értő módon helyezi a misztikumot a realitásba. Ezáltal válik szürreálisá ez a mágikus-realista alkotás.

A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: konyvek.lidercfeny.hu

n13

Hogyan?

– Kacifántos gesztenyét! – közli Baromio, a rongyór, miközben rám se néz, csak törölgeti tovább a pultot azzal az avított kockás textíliával, pedig az már így is olyan fényes, mint a Salamon töke.

– Ordas szerencsét! – válaszolom pikírtén. – Litániás borvirágokat és egy rendesen le-Marinénizett osztrigát!

Most megfoghattam, mert megmerevedik, mint a fagyott kutyaláb, és egy pillanatra megszakítja az amúgy teljesen felesleges törölgetést, hogy aztán mintha mi se történt volna ott folytassa, ahol az imént abba hagyta.

Saját béna szellemességemen egy percre én is eltűnök, miközben az előttem ácsingózó barna sörre koncentrálok.

De szép nyelv is a magyar! Egy mondat milliányi jelentést hordoz, és sokszor, már mi magunk se értjük. Ez benne az igazán szép! A költői homály, amolyan szürkülzeti zóna... Mert milyen is lehet egy rendesen le-Marinénizett osztriga?

– Na, hagyjuk! – sóhajtok fel, disztinváltan reflektálva saját elszabadult gondolataimra. Újra a sört nézem, ahogy csendesen habzik az üveg alján. De jó neki!

Hogy is mondta az a spanyol srác, az az Escobar? Egy sör nem segít megtalálni a választ... De négy, vagy öt? Netalán hat? Lehet, hogy igaza van. Megfogadtam, hogy többet nem iszok. Igaz, kevesebbet se.

Mіндеgy is, de tényleg. Ha már az alkohol nem segít megtalálni a válaszokat, legalább segít elfelejteni a kérdéseket, amik néha izzó késekként hasítanak belém.

Lecsukódik a szemem. Érzem ahogy a testem néhány-szor ütemesen összerándul. Mit is mondott a kedvenc shrinkerem? Tardív diszkinézia vagy valami hasonló. Ki a fene jegyez meg ilyen furcsa szavakat!?

Élénken hallucinálok. Éppen egy félig elszívott rúzsos cigarettacsikknek képzelem magam, miközben a halálnak énekelek. A halálnak, mint tudjuk, mindig női neve van, de nem mondjuk ki soha hangosan...

– Igyunk!

A legszebb öröm, a söröm. Laza mozdulattal bedobom, ami még az üveg alján maradt, majd kikérek még egyet. Baromio, ez a száztíz kilós boldogság, azonnal hozza is. Deja vu érzésem lesz tőle.

A várossal együtt öregszenek mindannyian: Baromio, én, no meg a kocsmá illusztris törzsvendégei. Az a sok kiművelt, netalán félművelt alkoholista.

Ahogy Woody Allen egyszer szellemesen megjegyezte, az értelmiség előtt két út áll, az egyik a piálás, a másik sajnos nem járható.

Órák óta ülünk itt és beszélgetünk. Politika, család és aktualitások kerülnek szóba rendszertelenül, egymást váltogatva.

Úgy érzem beleragadtunk a létezés cseppfolyós trutyijába, kábé, mint azok a szerencsétlen legyek ott a légyapíron. Innen többé már nem szabadulunk. Nem is akarunk. Hova mennénk?

GROSS65

Zokni

Halálra ítélt, öklömnyi, remegő szőrcomóként került hozzánk. Egyik reggel anyám ellopott, félig összerágott zoknijából kukucskált kifelé, ezért Zokni lett a neve.

Hamar rájött, hogy apró termete nem túl elrettentő, ezért öblös hangjával „fedezékből”, a ház sarkához húzódomva készítette menekülésre a postást, s aztán emelt fővel, büszkén kocogott elő karikaláiban. Órákig játszogatót a labdájával, magasra dobta, majd elgurította.

A tyúkokat ugyanilyen finoman terelgette vissza a baromfiudvarra vagy óvatosan a földre nyomta őket míg odaértünk.

Minden családtagnak külön „tiszteletkör” járt, ha hazakerkezett. Ilyenkor hatalmasakat szökkent és képes volt ragadós puszikat nyomni az ember arcára. A vendégek közül csak a halk szavú, derűs lényeket fogadta el.

A többiekre mély hangon rámordult, vagy egyszerűen hátat fordított nekik.

Egy alkalommal megsértettem, durván rászóltam. Másnap elmaradt a szokásos tiszteletkör, nekem is hátat fordított és mogorván nézett rám. Húséges kutyaszeme csak akkor derült föl, amikor megkapta a bocsánatkérő simogatást.

Imádott kocsikázni is, ócska Trabantunk hátsó ülésről figyelte a világot és izgatottan fedezte fel az ismeretlen, új illatokat.

Zokni új szokásai közé tartozott, hogy a ház külső ajtaját egy finom mozdulattal kinyissa, vagy ha a vonalas telefon csengett, nyüszítve rohanjon anyámhoz, aki épp a kertben dolgozott. Szívesen pihent a fotelban, állát a karfán nyugtatva szunyókált, vagy tévét nézett.

Anyám a magányában verseket mondott magnóra vagy énekelt, ilyenkor a kutya a konyha kövén ülve áhítattal hallgatta és dűnnyögött hozzá.

Ha reggelente a mama rosszul érezte magát és sírdogálva ücsörgött az ágyán, Zokni két lábra állt, anyám térdére támaszkodva nyüszögve próbálta vigasztalni. Tekintete szinte már emberi volt, egyik családtagunk emberszeműnek nevezte.

Egy alkalommal a kutya eltűnt, hiába kerestük.

Aztán a szomszédok mesélték, hogy a temető felé látták kocogni. Ott is találtunk rá, apám és nagyanyám sírja mellett. Melegen üdvözölt bennünket. Valószínűleg örült, hogy megtalálta az „elkóborolt” családtagokat.

Zokni igazi öreg dáma lett. Megöszült, kigömbölyödött,

a tiszteletkörokből már csak bágyadt hanyattfekvés maradt. Tekintetéből bocsánatkérés sugárzott, hogy lám-lám, már nem tudja hozni a régi formáját.

A temetőjárásnak a betegsége vetett véget. Egyik este már a foteléből se tudott felkelni. Anyámat hívta. Odavonszolta magát a kezéhez, s a fejét elhelyezte a tenyerében.

Kíváncsian figyelt az ajtó felé – talán valamelyik kutya-őse jött el hozzá –, és az ismerős tenyérben csendesen elaludt.

Játékos lényének, feltétlen szeretetének az emléke még hosszú évek múlva is otthonossá és meleggé varázsolja az egyre ridegebbé váló világot.

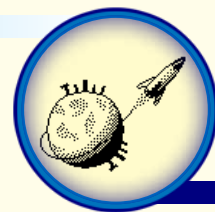
Lidércfény

Itt is megtalálsz bennünket:

Erdős Sándor

Az ufókutató

Az ufók legénysége roppantmód érdeklődik háziállataink iránt. Megölik, aztán felboncolják őket. Az USA-ban 1973-ban kezdődött azon esetek világra hozatala, mely háziállatok különös megcsonkításairól szóltak. 1976-ra már közel kétezer állat halálát okozta a rejtélyes csonkítás. Nagyon éles eszközzel távolították el rengeteg marha nemi szerveit, valamit farkukat, füleiket. Első körben pré-rifarkasok számlájára írták a bűntetteket, viszont ezek az állatok nem túl finnyásak, még a rothadó húst és a csontokat is felfalják, így nem valószínű, hogy csemegéznek az áldozataikból.

John Casscade fél életét a csonkítások tanulmányozásával töltötte, és lelkes UFO-hívó lévén az ő számlájukra írta a történeteket. Nagy hittel és kitartással tanulmányozta a különös eseteket, még arra sem volt rest, hogy személyesen beszéljen farmerekkel, akiknek az állatai ilyen csúf módon pusztultak el.

A csonkítások egyik legrejtélyesebb vonása a láb- és egyéb nyomok teljes hiánya, pedig sok esetben hóban találtak rá a szerencsétlenül járt jószágokra. Azt is figyelembe vette több kutató, hogy a csonkítások hátterében egy fanatikus vallási szekta lehetett, de milyen szekta az, amelyik nem hagy maga után nyomokat? Ennél sokkal meggyőzőbb magyarázatnak tűnt John számára az UFO-k tevékenysége, ugyanis több esetben is láttak az esetek közelében ismeretlen repülő tárgyakat is.

Hithű kutatónkat viszont az ügyben valami roppant módon zavarta, ugyanis a csonkítások térben és időben is egy konkrétan behatárolható helyhez és időszakhoz voltak köthetőek. Az amerikai kontinensen kívül csak néhány elszigetelt esetről volt tudomása Ausztráliából, valamint az összes eset a '70-es évek utáni időből származott. Kiterjedt levéltári kutatásainak kizárólagos eredménye egyetlen eset Angliából, 1904-ből. Miképp lehet, hogy a föld egyéb tájain nem fordul elő az UFO-k ilyenféle tevékenysége, és hogy lehet, hogy a múltban sem dokumentáltak hasonlókat?

Ma viszont hatalmas áttörés következhet be. Magyar barátjától, kit húsz éve nem látott, és jelenleg komikusként dolgozik Budapesten, üzenetet kapott, miszerint felfedezett egy írásos bizonyítékot arra, hogy Magyar földön is előfordult csonkításos eset. Bármikor megérkezhet a levél, ami híressé teheti őt ufókutatói berkekben. Néhány óras türelmetlen várakozás után meg is hallotta a levél-szekrényébe koppanó küldemény hangját. Sietve ment a levélért és remegő kézzel bontotta fel barátja küldeményét, és a benne lévő megsárgult, valószínűleg egy énekeskönyvből származó oldalt olvasta könnyes szemmel:

Boci-boci tarka,

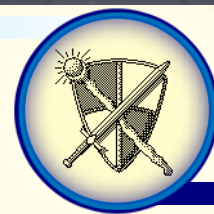
Se füle se farka,

Oda megyünk lakni,

ahol tejet kapni.

R. Harbinger

Amulett

Stevenson professzor fontos feladattal küldött Egyiptomba: többéves kutatás után rátalált Ré, a napisten amulettjének rejték helyére. Talán azért engem kért fel, mert azt hitte, kedvenc diákja korbácsot csattogtató kalandorrá válik egy csapásra.

Ahogy kifelé bámultam a vonatból, a világ változásain gondolkodtam. Az emberek németeket láttak minden utcáson. A háború mostanra elérte Afrikát, ráadásul Hitler a sivatagba küldte okkult hívőit misztikus tárgyakat keresni. Stevenson professzor gyerekkori barátja, Johann Weber, a Humboldt Egyetem lektora megerősítette, Ré amulettje is szerepel a listájukon.

A mítosz szerint az amulett hatalmas erővel és emberfeletti gyorsasággal ruházta fel viselőjét. Még belegondolni sem mertem, mit tennének a németek, ha megtalálnák.

A vonat megállt, és felkaptam bőröndömet, hogy mihamarabb leszálljak. A professzor mellém rendelt egy vezetőt, Aderot, aki már biztosan várt rám. Hosszúra nyújtott nyakkal kerestem őt a tömegben.

– Harold Bennett? – szólított meg egy érdes hang.

A professzor vékony legényként jellemezte, akit eltéveszteni sem lehet rikító kék szeme miatt. Az előttem álló fiatalemberre tökéletesen illett a fejemben elképzelt kép.

– Én vagyok az – válaszoltam. – Gondolom, ön Adero.

– Így van, uram – pörgette a szögletesen ejtett szavakat a fekete férfi. – A professzor távirata megfelelően írta le önt. A piros kalap árulkodó. Jó ötlet volt, hogy ezt vette fel. Vihetem a bőröndjét?

Mire kettőt pislogtam, ő már az ütött-kopott kocsijához sietett poggyászzal. Még mindig bambán álltam a peron közepén, fejemről levettem kedvenc kalapomat, és próbáltam rájönni, miért nem tudják értékelni ezt a csinos holmit.

Adero beszéde nyugtatóan hatott rám útközben, ezért nem szakítottam félbe. Kitért a nácik jelenlétére is, ami hidegen hagyott, hiszen már mindenhová eljutottak. Végül Adero beszámolt róla, hogy a németek megtalálták Ré templomát.

– És hol tartanak az ásással? – akadályoztam meg az elkalandozásban.

Erős frusztráció ömlött végig rajtam. Mi van, ha a németek hamarabb megszerzik az amulettet, minthogy odaérnék? Ha megfejtik a titkát, akkor a világ egyetlen horogkeresztes zászló alatt egyesül majd?

– Megtalálták a bejáratot – kezdte Adero –, azonban a templom alkotói előrelátóak voltak. A csapdáik még nem engedték bejutni őket az előcsarnokba.

– A professzor által talált tekercs megemlíti egy másik bejáratot, amelyet csak a főpapok használtak. Azon át bejuthatunk a központi csarnokba, ahol az amulettet tartották. – Határozottan csaptam rá az ülés háttámlájára.

A visszapillantóban láttam, hogy Adero megráncolta homlokát kék szeme fölött. Biztosan nem vette jó néven, hogy az autóját püfölöm.

Amikor megérkeztünk a templom feltételezett helyéhez, szembesültünk a német haderővel. Estig kellett várunk, hogy akcióba lendülhessünk.

A professzor leírása pontosnak bizonyult, mint mindig: a templom titkos bejárata a sziklás terület keleti részén húzódott. Pusztá kézzel ástuk ki a betemetett bejáratot. Mögötte sötétben ásító alagút várt minket. Felkattintottuk lámpáinkat, és megkerestük a főtermet, ahol vastag por fedett mindent. A falon aranyláncok sorakoztak, felettük a hatalmas Ré vésetei húzódtak. Megtisztelve éreztem magam, hogy ott állhattam.

Nem feledkeztem meg ottlétünk céljáról. A hátsó falon megtaláltam a hieroglifákat, amelyek a tekercsben is szerepeltek. A megfelelő szimbólumok megnyomásával kinyitottam a zárat, ezt követően kiugrott a falból az amulettet tartalmazó rekesz. Egy kerek medál tekintett vissza rám a ládikából Ré szemével a közepén.

– Megvan, Adero! – örvendeztem. – Megtaláltuk!

Hangos dördülés söpört végig a termen, mire nyárfalevél módjára rezdültem össze. Adero holtan rogyott egy szőke tiszt elé, aki ezt követően rám szegezte fegyverét. Mögötte hat katona sorakozott fel, és célba vettek gépfegyvereikkel.

Szívem a torkomban dobogott, miközben az égbe emeltem karomat. A főtiszt rám kiáltott németül, és csak remélhettem, látja, hogy megadtam magam.

– Az amulettet! – ordított erős akcentussal.

Aderora pillantottam, aki élettelenül meredt a cipőmre. Sejtettem, hogy hasonló módon fogom végezni. Mindig kerültem a bajt, de abban a pillanatban úgy éreztem, ideje férfiként cselekedni, és életemmel védelmezni a medált.

A tiszt felém nyújtotta csontos ujját, és mutatta, hogy adjam át neki az ereklyét. De nem álltam kötélnek. Sebes léptekkel a köemelőnyhez rohantam, és bevetődtem mögé a felkelepelő gépfegyverek elől.

– Machen Sie aus! – kiáltotta a tiszt. – Machen Sie aus!

A fegyverek elcsendesültek, és végre hallhattam ideoda kalapáló szívemet.

– Az amulettet! Jetzt! – ordította a tiszt, és szavait nyomtatékosította egy oltárba engedett lövéssel.

Nem tagadom, majdnem összepiszkítottam magam a rám célzó fegyverek gondolatától. Az oldalsó folyosóra pillantottam, de nem érhettem el anélkül, hogy térszuszúrővé lyuggatnának.

Ahogy az amulettet figyeltem, örült ötlet fordult meg a fejemben. Mi van, ha a legenda igaz, és ez a nyakék képes nekem isteni erőt adni? Nem maradt mit vesztenem, végtére is ha futok, lelőnek, és megszerzik az ereklyét. Ha maradok, akkor is.

Nyakamba akasztottam a láncot. Azt vártam, átjár valami isteni erő, és fényár ölel körül, de semmi sem történt. Ekkora badarságot!

– Los! – A főtiszt ismét az oltárra lőtt.

– Jó, jó! Előjövök, csak ne lőjenek!

Felemelt kezekkel álltam fel. Nagyot nyeltem, hogy mi következik, de be kell vallanom, a nációk nem okoztak csalódást.

A főtiszt rám szegezte pisztolyát, és már tüzelt is. A szívem kihagyott egy ütemet, és ekkor mintha minden lelassult volna körülöttem. A lövedék lassú tempóban közeledett hozzám, mire kényelmesen elléptem az útjából.

Amikor a németekre néztem, megdöbbenést pillantottam meg a szemükben, mint akik magát az Ördögöt látják.

– Feuer! – adta parancsul a tiszt.

Nem értettem, mit mondott, de a fegyverek beszéltek helyettük.

Futni kezdtem, majd mire észbe kaptam, már mögöttük álltam. Felöltött bennem a gondolat, ha az emberfeletti gyorsaság igaz, akkor mi lehet a helyzet az erővel? Életemben először nem egy satnya, szemüveges kölyök-ként tekintetem magamra, hanem igazi fenyegetésként. Ahogy ökölbe szorítottam a kezemet, megéreztem a várva várt erőt.

Egy suhintással repítettem keresztül a termen az egyik férfit. Pár határozott pofon elegendőnek bizonyult a többiek ellen is; az utolsó fegyverest csak az oldalt sorakozó kőoszlopok egyike állította meg.

Adero gyilkosát hagytam a végére, akinek revolverét kicsavartam kezéből. Ujjai hangos roppanással adták meg magukat, mire a férfi fába szorult féregként üvöltött fel.

– Nézzen rám! – kiáltottam rá.

Törte az angolt, de megértett. Tudta, bírja és hóhérja leszek egy személyben. Eltöltött a hatalom érzete, és emiatt nem vettem észre időben a felém száguldó tört. A nyomorult a csizmája szárából ránthatta elő, és egyenesen a szívembe mártotta. Térdre rogytam, miközben fémes ízt öntötte el a számat.

– Mocskos disznó! – A tiszt felállt, és a szemembe nézett.

– Egy magafajta nem állhatja utunkat.

Kirántotta belőlem a tört, és elégedetten várta halálomat. Ami nem következett be. Ehelyett a vérzésem megszűnt, a sebem pedig nyomtalanul felszívódott. A legendák nem említettek hasonlót, de cseppet sem bántam.

Felkeltem, és odaléptem hozzá.

– Scheiße! – üvöltötte, és ismét szúrt.

Félrecsaptam karját, majd kétrét görnyedt öklömmre, ahogy a falnak repítettem gyomorforgató roppanás kíséretében.

A halott Aderora pillantottam. Hiába ez a hatalom, mégsem segíthettem rajta. Megfogadtam, eljuttatom az amulettet a szövetségeseinkhez, hogy segítse katonáinkat a harcban.

Elhagytam a templomot, bepattantam a sziklák mögött várakozó csotrogányba, és elhajtottam. Elgondolkodtam, futva milyen gyorsan érnék Alexandriába, de a kevésbé fárasztó megoldás mellett maradtam. Lefizettem egy hajóskapitányt, hogy vigyenek el Angliába. Utam Londonba, majd vonattal Oxfordba vezetett. Mint mindig, öreg professzoromat az irodájában találtam az óráit követően. Szokásos teáját fogyasztotta, közben pöffentett egyet-egyet a pipáján.

– Professor! – rontottam be az ajtón, ő pedig majdnem kiköpte a pipát. – Megszereztem!

– Harold! Megőrültél?! A szívbjait hozod rám!

– Elnézést, professor! – vettem vissza hangomból. – Megszereztem. Itt van.

Felemeltem a kistáskámat, amitől kikerekedett Stevenson professzor szeme. Odaballagott hozzám, izgatottan matatta elő az ékszert, majd az ablakhoz sietett vele, hogy jobban szemügyre vehesse. Bólintott, majd a nyakába akasztotta a láncot.

– Professor, csak óvatosan! Nagyon veszélyes, higgyen nekem!

– Már felpróbáltad?

– Igen, még Egyiptomban. A németek már ott voltak, és megölték Aderot. Velem is végezni akartak, de az amulett megmentett. Maga is érzi az erejét?

Lassan odasétált hozzám; léptei határozottabbakká váltak, tartása egyenesebb lett. Ajkam akaratlanul is felfelé mozdult, hogy ezt nekem köszönhette.

Talán pontosan ezért lepődtem meg annyira, amikor a terem másik végébe repített. Összezúztam egy szekrényt, és felborítottam egy ruhafogast.

– Végre az enyém, megszereztem! – örvendezett. – Nem a mocskos nációké lett, hanem az enyém!

A fejem hasogatott, a szemem szinte káprázott, ahogy megmozdultam.

– Nagyon szépen köszönöm, Harold! – mondta a professzor. – Vagy ahogy a németek által kivégzett zsidó apám mondaná: danke schön. Bocsáss meg, hogy kihasználtalak, de meg kellett tennem. Most pedig muszáj elnézédet kérnem, de mennem kell. Meg kell ölnöm Hitlert.

Utánakaptam a kezemmel, de nem állíthattam meg. Miközben lassan elveszítettem eszméletemet, megpillantottam egy barna kalapot és egy karikás ostort a földön, amelyek szinte megbabonáztak.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

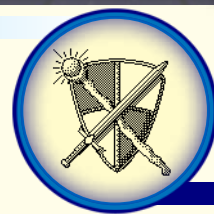
Olvasnál valami olyat, ami horror, de mégis szellemesen szórakoztató?

Akkor a simagöröngyösi zombi apokalipszis neked szól!

A két kötetes antológia ingyenesen, több formátumban letölthető:

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

Maggoth1

Haláli módszer

Ulrica Jensen mérgesen kirozott a vassterasi vízilabdacsarnokból anélkül, hogy szalmaszöke haját rendesen megszáraitotta volna. Felindultságában még a csapattársaitól sem köszönt el, amikor elhagyta a csupa üveg létesítményt. Sok nehéz küzdelmet átélt már az örebroi női vízilabda csapat kapusaként, de ilyen kemény ostrommal rég kellett szembenéznie a medencében.

Leginkább a riválisok támadójátékosától, Famke Nielsentől tartott, akit csavart labdáinak elementáris ereje tett igazán ijesztő ellenfélle. A bizonytalan aggodalmak rövidesen határozott formát öltöttek, Ulrica pedig nem győzte kapkodni a fejét, miközben olyan könnyen törték át védelmüket a helyiek, mintha nem is létezett volna. Jól tudta, mire számíthat, mégsem bírta kivédeni Nielsen halálos svédcsavarjait. A második negyed végére világosan vált, hogy a megyei rangadó nyertesei a vassterasiak lesznek, minden részrehajlás nélkül, pusztán csak azért, mert jobbak náluk.

Ulrica már messziről látta, hogy kint várakozó férje vígan pőfékel sötétzöld Volvójuk anyósülésén. Sigurd nyomban elpöckölte a félig szívott cigarettát a megpillantásakor, de valószínűleg maga sem hitte, hogy ezzel elkerülheti a letolást. Ulrica családja minden generációban kitermelt legalább egy végstádiumú tüdőrákost, ezért időnként bagósok tüdejéről készült röntgenfelvételeket aggatott ki a hálósobafalra elrettentő példaként. Felháborodottan leteremtette a férfit, aki szokás szerint esküdni kezdett, hogy hamarosan abbahagyja a dohányzást.

Ulrica mogorván ledobta magát a volán mögé, és nagy gázzal kilőtt. Eszébe sem jutott becsatolni a biztonsági övet, ráadásul a megengedettnél nagyobb sebességgel száguldott az autópályán, és olyan hangerővel bömböltette a leghörgősebb death metalt, hogy majdnem kiszakadtak a helyükről a kocsi épített hangszórók. Sigurdot ki lehetett kergetni a világból a fémzenével, de tartotta a száját. A motoros rendőr viszont, aki két kilométerrel arrébb lemeszelte, már nem volt ilyen elfogadó. Ráparancsolt, hogy azonnal kapcsolja ki a csörömpölést, aztán borsos helyszíni bírságot szabott ki rá a sebességhátrátlépéséért.

Ulrica haragtól sápadtan fizetett, és nagyon remélte, hogy ezzel véget ért aznapra a kellemetlenségek és megaláztatások sora. Csalódnia kellett, mert a szomszédjuk, Leif Thorkelson eltorlaszolta a traktorjával a felhajtójukat. Bár már jó két éve a mellette álló telekre költöztek, az éltes gazdálkodó még mindig elkényeztetett városiaknak tartotta őket, és minden alkalmat megragadott a bosszantásukra.

– Rohadt, vén kurafi! – tört ki Ulrica. – Az ember már a saját udvarába se állhat be miatta!

– Nyugi – mondta csillapítóan Sigurd –, majd én beszélek a fejével!

Ulrica kimondottan örült, hogy csak távolról kell figyelnie a párbeszédüket, mert tartott tőle, hogy egy elhamarkodott ütéssel intenzív osztályra küldené az öreget. Sigurd kipattant a kocsiából, a nyugdíjas farmer egyszintes házához trappolt, és folyamatosan nyomni kezdte a kapucsen-gőt. Thorkelson kis idő múltán kiscigatyában, trikóban a kapuhoz csoszogott, és kábán Sigurdra pislogott.

– Mi van? – morogta.

Sigurd elvörösödött.

– Legyen szíves most azonnal elállni a batárjával a feljárónk előtt!

– Csak türelem, maga taknyos! – torkolta le a rosszindulatú mezőgazdász. – Előbb felöltözök, ha megengedi! Nem várhatják, hogy egy szál pendelyben traktorozzak a tundrán! Bírjanak ki pár percet, amíg felkapok valamit!

Azzal faképnél hagyta Sigurdot, aki lógó orral visszaoldalgott a Volvóhoz. Thorkelson jó húsz perccel később bukkant elő újra egy szakadozott melegítőben, amelynek a felvétele korántsem igényelhetett ennyi időt. Ulrica arra tippelt, hogy elfogyasztott egy könnyű uzsonnát, mielőtt rászánta volna magát az előbújárásra. A romlott matuzsálem hetykén a felhajtójukra biggyesztett piros Ljundbergjéhez sétált, a vezetőfülkébe préselte magát, és elkotródott a portájuk előtt.

– Hogy fordulnál fel, vén szemétláda! – szitkozódott Ulrica eltorzult arccal, miközben rákanyarodott a Volvóval az otthonuk bejáratához vezető aszfaltcsíkra.

Bent a házban nekifogott a vacsorakészítésnek, míg Sigurd a tévé elé kucorodott focit nézni. Ulrica fél szemmel őt figyelte, míg kedvenc húsgolyóikkal bibelődött. A férfi néhányszor kiment a teraszra, és úgy tett, mintha az udvaruk végében dűledező, lebontásra érett istállót nézgetné, holott csak bagózni akart.

Ulricának a lételemévé vált az azon való aggodás, hogy elveszti a cigaretta miatt. Talán a szokásosnál is jobban elfogta a szorongás, ezért történhetett, hogy miután elaludtak, beszippantotta egy bizarr vízió. Minden átmenet nélkül a hóborította udvaron találta magát mezítláb, egy semmi kis hálóingben. Tekintete egy természetes, fekete-csuklyás alakba ütközött az istállótól nem messze, ahogy viszonyítási pontokat keresett. A kámzsás figura ruhájából fehér csontkéz villant elő, a hozzá tartozó hústalan ujjak pedig egy kasza nyelére fonódtak.

Ulrica azonnal tudta, hogy maga a Halál magasodik előtte, és bár az azonnali menekülés lett volna az életszerű választás, ő inkább úgy döntött, megpróbál közelebb óvakodni hozzá. Amikor karnyújtásnyira ért célpontjához, ösztönösen behúzódott az előző tulajtól megörökölt, működésképtelen betonkeverő mögé, mert három térdelő férfi tűnt elő a semmiből, akik füstölő cigivel a szájukban, értetlenül meredtek a jeges borzadályt árasztó entitásra.

– Mi a neved? – kérdezte a középsőtől kongó hangon a kámzsás.

– Olaf Anderson – válaszolta az megilletődötten.

A csuhás hangosan, jól érthetően kimondta áldozata nevét, aztán a levegőbe suhintott a borotvaéles pengével, és Anderson élettelenül eldőlt. Ulrica biztosra vette, hogy hamarosan a másik két delikvens is követi a példáját, és végül a házban alvó Sigurdrá kerül a sor. Ez annyira felingerelte, hogy előrontott a betonkeverő mögül, aztán kitépte a kaszát a Halál ujjai közül, és tovább rohant vele az istálló felé.

A váratlan incidenstől felkavart kámzsás tornádóként pörögni kezdett a saját tengelye körül, amitől rejtélyes módon növekedni kezdett. Ulrica lélekszakadva beszárgult az istálló bejáratán, és a hosszúkás karám hátsó kijárata felé sprintelt. Amikor elérte, egy spontán ötlet hatására egy szénarakás alá rejtette zsákmányát, aztán kiiskolt. Visszapillantva látta, ahogy üldözője olyan hatalmassá válik, hogy pusztá méreteivel szétveti a pajtát.

Ulrica nyomában gigászi méretű ellenfelével elérte a házat, ám a bejáratnál iszonyatosat zakozott. Koponyája keményen az ajtófélfának csapódott, amitől végre felriadt a tudatára nehezedő lidércnyomásból. A valóságban ébredt, a hálószoba padlóján, véres homlokkal. Rájött, hogy álmában leesett az ágyról, és bevverte a fejét a bútor peremébe. A durva landolás egy apró, fájdalmas púpot is eredményezett, ám rögvest megfeledezett róla, amikor a franciaágy túloldalán alvó Sigurdrá esett a pillantása. A férfi vadul a levegőt csépelte, és egy láthatatlan ellenféllel hadakozott.

– Leszokom – hörögte elkékült arccal. – Kérem, esküszöm, hogy abba hagyom a cigizést... esküszöm!

Ulrica azonnal ráncigálni kezdte, és néhány orkánerejű pofonnal magához térítette.

– Jézusom! – nyögte elgyötört hitvесе. – Az életben nem veszek többé bagót a számba!

– Rosszat álmodtál?

– Az nem kifejezés. Beugrottam a nagybátyámhoz, Svenhez Göteborgban, és éppen lefeküdni készültem a vendégszobában, amikor valamilyen megérzés hatására kinéztem az ablakon. Egy lebegő, fekete alakot pillantottam meg az üveg túloldalán, ami azért tűnt különösen hátborzongatónak, mert apám testvére a huszadikon lakik.

– Hogy nézett ki az a figura?

– Nagyjából úgy festett, mint egy röpködő csontváz sötét csuhában. Rájöttem, hogy maga a vén Kaszás az, és azért szálldos házról-házra, mert engem keres.

Ulrica felvonta a szemöldökét.

– Honnan vetted ezt?

Sigurd vállat vont.

– Fogalmam sincs, egyszerűen csak tudtam, és kész.

– És aztán mi történt?

– Kiszúrt a rohadék. Áttörte az ablaküveget, és letaszított az ágyra, hogy kiszorítsa belőlem a szuszt, ha nem ébresztesz fel, biztosan kinyír.

Ulrica megcsóválta a fejét.

– Érdekes, én is vele álmodtam.

Vázlatosan elmesélte Sigurdrának a saját éjszakai káprázatát. A férfi más esetben valószínűleg nyomban kirohant

volna rágyújtani, ezúttal mégsem tette meg. Ulrica kimondhatatlanul büszke volt rá emiatt. Miután lecsillapodtak valamelyest, visszafeküdtek az ágyba, beiktattak egy nyugtató szeretkezést, aztán Sigurd ismét álomba merült.

Ulrica szívesen követte volna a példáját, de nem hagyta nyugodni valami. Párja azt állította, a Halál pusztá kézzel akarta megfojtani őt. Felmerült a kérdés, vajon miért nem az elmaradhatatlan kaszával próbálkozott. Akárhogy rágódott, egyetlen válasz jutott az eszébe: azért mert ő a saját álmában lenyúlta tőle.

Ulrica tisztában volt azzal, hogy bolondot csinál magából, mégis köntöst húzott, aztán a kedvenc, bélelt, nyuszis mamuszában az istállóhoz baktatott. A megvetemedett ajtó előtt hezitált egy kicsit, de aztán belépett, felkapcsolta a helyiség egyetlen fényforrását jelentő villanykörtét, és a hátsó sarokban álló szénarakáshoz sietett.

Bizonytalanul kutatógató ujjai érdes tapintású, hengeres nyelet tapogattak ki a boglyahalom alatt, aztán a következő pillanatban előhúzza a legendás kaszát. Az íves penge fenyegetően csillogott a csupasz égő fényében, miközben Ulrica határozottan úgy érezte, misztikus erő járja át. Megborzongott, és felvillant az emlékezetében, miként használta eredeti tulajdonosa a fegyvert.

Arra jutott, talán neki is meg kellene próbálnia.

Ösztönösen a szomszéd ház első emeleti hálószobájára nézett, ahol fényt látott. Leif Thorkelson sziluettje bizarr árnyjátékként rajzolódott ki a vékony sötétítőfüggönyön. Ulrica alig akart hinni a szemének, mert úgy tűnt, hogy az aberrált vénség épp önkielégítést végez. Szerette volna félrekapni a fejét, ám a visszataszító látvány fogva tartotta a tekintetét.

– Leif Thorkelson! – vijogta ingerülten, és a levegőbe suhintott a kaszával.

A perverz pátriárka kővé dermedt mozgás közben, aztán deszkaként elvágódott, és nem bukkant fel többé a függöny mögött. Ulrica kéjesen megborzongott a fegyverébe áramló életerő bizsergető érintésétől, aztán sötét mosolyra húzta az ajkát.

Úgy döntött, kihasználja a lehetőséget, mielőtt az eredeti tulaj előkerül, és visszaköveteli jogos tulajdonát. Torkelsonon kívül is akadtak elegenden, akik kihúzták nála a gyufát. Ott volt például a bombagólokat dobáló Famke Nielsen a vassterasi vízilabdacsarnokban.

Igazán ráférne a szukára, hogy elvágja valaki a karrierjét...

Ulrica kinyitotta a nagykaput, beült újdonsült szerzeményével a Volvóba, aztán elindította egy dobhártyakaristoló death metál albumot, és kilőtt az autópálya felé. Nem törődött a szabályokkal, minél előbb vissza akart térni Vassterasba, hogy ráncba szedje Nielsent.

Negyedórával később vészvillogó fényét érzékelte a visszapillantó tükörben, és rájött, hogy egy motoros rendőr próbálja félreállítani. Elmosolyodott, leállította a kocsit, és türelmesen várt az egyenruhásra.

Rettenetesen kíváncsi volt rá, hogy a jó öreg Petersennel fut-e össze ismét, ám az még jobban érdekelte, milyen képet vág majd a fakabát, amikor megpillantja az anyósülésen várakozó kaszát.

D. Szűcs Csaba

Tűnj el!

Patrik és édesanyja lefekvéshez készülődött. Mindketten túl voltak már a fürdésen, az első osztályos diák éppen tejfogacskáit mosta. Ahogy előre-hátra, fel-le mozgatta a kezét, szája pillanatok alatt megtelt kedvenc, eperízű fogkrémjének sűrű habjával. Még ki is buggyant vékony ajkai közül, úgyhogy gyorsan kiköpte a mosdókagylóba. Krisztina mögötte állt, és gépies mozdulatokkal hosszú, barna haját fésülte. A nem is oly rég még vidám, élettel teli fiatal nőre most egy megtört, sápadt asszony nézett vissza a tükörből.

Nyolc hete élt kettesben a gyermekével tágas társasházi lakásukban. Akkor emelt rá utoljára kezét a férje. Örökre beleégett emlékezetébe az a borzalmas este: két hatalmas pofon után a padlóra zuhant, próbált felállni, de Nándor úgy hasba rúgta, hogy magatehetetlenül, nyöszörögve nyúlt el. Patrik a segítségére sietett, mire a fiút az apja olyan erővel taszította a szoba sarkába, hogy a feje nagyot koppant a falon. A szomszéd, az átszűrődő gyanús hangok miatt, kihívta a rendőrséget. Mivel hiába csengettek és dörömböltek, az egyenruhások berúgták az ajtót. A tényállás egyértelmű volt, Nándort bilincsben vezették el.

Az egykor szerető férj és példás édesapa személyisége öt hónappal a rendőri intézkedés előtt változott meg, amikor váratlanul elbocsátották jól fizető állásából. Teljesen maga alá került, nem érdekelt senki és semmi. Krisztina mondta neki, hogy nem dőlt össze a világ, keressen új munkahelyet, meglátja, ott is megtalálja majd a számításait. Nándor, mintha meg sem hallotta volna a szavait. Eleinte otthon terpeszkedett a kanapén, reggeltől estig változtatva a tévécsatornákat. Később bárókban kezdte múlatni az időt. Hajnalban járt haza, részegen. Emiatt mindennaposakká váltak a veszekedések a neje és öközte, aminek rendszeresen tanúja volt a gyermekük. Egy ilyen vita hevében ütötte meg először Krisztinát. Kijózanodva persze fogadkozott, hogy többé nem bántja, s nem néz a pohár fenekére, de ezek csak üres ígéretek maradtak. A terrorban tartott nő válni akart, mire a férfi életveszélyesen megfenyegette, ezért segítséget sem mert kérni. Néhány nappal férje őrizetbe vétele után beadta a keresetet a bíróságnak. Patriknak és neki szakember segít feldolgozni az elszenvedett traumákat.

Nándorral azóta nem találkoztak, hogy a rend őrei elvitték. Egyszer telefonált, hogy a bocsánatukért esedezzen, de Krisztina szó nélkül kinyomta a mobilt.

– Készen vagyok, anya! – csilingelte Patrik, miután alaposan kiöblítette a száját.

– Feküdj le! Mindjárt megyek jóéjtpuszit adni.

Krisztina letette a fésűt, s miután ő is fogat mosott, a gyerekszobába sietett. A mesefigurás éjjeli lámpa fénye sejtelmes félhomályba burkolta a különféle játékokkal teli helyiséget. Az édesanyja sehol nem látta a kisfiát. Jobban körülnézve észrevett egy dudort a paplan alatt.

– Hová tűnhetett ez a Patrik? – kérdezte játékos hangon. Az ágyhoz osont.

– Megvagy! – kiáltotta, miközben benyúlva a takaró alá megfogta gyermeke lábát. Érezte, hogy a fiú egész testében reszket. Felhajtotta a paplant. Patrik arca krétafehér volt. – Mi a baj, kicsim? Rosszul érzed magad?

– Valami van a szekrényben – suttogetta.

Krisztina tekintete az ággal szemközt levő nagy ruhászekrényre vándorolt.

– Miből gondolod?

– Hallottam a mocorgást – válaszolta a gyermek még mindig suttogetva. – Félek. Nem alhatnék veled?

– Tudod, mit?! – állt fel Krisztina. – Megnézem, ki bújt el a szekrényedben. Szerintem valamelyik plüssbarátod akar megtréfálni.

– Ne! – kapta el anyja kezét Patrik, amit nem is akart elengedni. – Lehet, hogy apa az.

– Ő nem jöhet be hozzánk. Lecseréltettük a bejárati ajtót, amihez neki nincs kulcsa – próbálta megnyugtatni a kisfiút.

– Gondolod, hogy Brumi az?

– Eressz el, és kiderül!

Krisztina a szekrényhez ment, megmarkolta a két fogantyút, majd szélesre tárta az ajtószárnyakat. Közelebb lépett. Félrehúzta a vállfákon lógó ruhákat. Hirtelen hátrahőkölt. Legnagyobb megdöbbenésére ugyanis Patrik kuporgott a bútorban.

– A macim az? – szólalt meg mögüle a fia hangja.

A nő biztosra vette, hogy meggyötört idegei úznak vele kegyetlen játékot. Megdörzsölte a szemét, de a káprázatnak vélt Patrik nem tűnt el.

– Ki az a fiú az ágyamban, anya? – kérdezte remegő hangon. – Pont olyan, mint én. Amikor bejöttem, már a helyemen feküdt. Hirtelen nem tudtam, mit tegyek, elrejtöttem hát ide. Nagyon félek tőle, tüntesd el!

– Maradj itt! – csukta be a szekrényajtókat Krisztina.

A nő úgy érezte, egy horrorfilmben csöppent. Valami természetfeletti lény költözött be az otthonukba, gondolta, ami felvette a fia külsejét. Biztosan egy démon, amely bántalmazott édesanyák és gyermekeik lelkére vadászik. Józan esze azt diktálta, hogy ez teljes képtelenség. Más magyarázatot azonban nem talált arra, ami velük történik.

– Kire bukkantál?

Krisztina az ágyban fekvő felé fordult.

– Senkire – felelte zavartan.

– Pedig lennie kell ott valaminek, hallottam – erősködött a kisfiú.

– Csak képzelődtél – nevetett fel erőltetetten a nő.

– Olyan furcsa vagy, anya.

– Fárasztó napom volt az irodában, ennyi az egész... Egy perc, és jövök!

Kihátrált a szobából, és meg sem állt a nappaliig.

„El kell kergetnem” – mondta magában. Halálosan rettegett. – „De hogyan? Hívjak papot? Órákba telhet, mire ideér, ha egyáltalán hisz nekem.”

Ahogy töprengve fel-alá járkált, a szeme egyszer csak megakadt a tenyérnyi fakeresztben, amit még Nándor és ő kapott a templomi esküvőjükön Csókási atyától, és ott függött a szoba falán.

– Ez majd elúzi! – akasztotta le.

A feszületet tartó kezét a háta mögé dugva tért vissza a Patrik bőrébe bújt démonhoz. A gyomra összeszorult, a szíve a torkában dobogott. Tudta, minden bátorságára szüksége lesz a következő percekben.

– Hol voltál, anyu?

Krisztina nagyot nyelt.

– Te nem vagy a fiam! – ordította, a keresztet a fiú elé tartva. – Hagyj minket békén! Tűnj el!

A gyermek holtra sápadt, szembogara kitágult a rémülettől.

– Valami rosszat csináltam? – fakadt sírva. – Kérlek, bocsáss meg! Szeretlek, anya!

– Ne szólíts így, te pokolfajzat!

Krisztina hirtelen más fogást keresett a feszületen,

magasan a feje fölé lendítette, majd a fiú mellkasába döfte. Aztán még egyszer, s még egyszer, végül negyedszer is lesújtott. A gyermek – hasában a kereszttel – nem mozdult, úgy tűnt, meghalt. A szurkáláskor felfröccsenő vére vörösre festette a nő arcát, kezét és hálóruháját.

– Gyere elő, Patrik! – hívta kisfiát. – Akitől féltél, már nem árthat neked.

Az egyik szekrényajtó lassan kinyílt, Patrik mezítelen talpascskái helyett azonban egy patás láb süppedt a szőnyegbe.

Krisztina sikoltani akart, de hiába erőlködött, egyetlen hangot sem tudott kipréselni a torkán. Halott kisfiára tekintett, miközben kövér könnycseppek gördültek le az arcán, majd az őt megtévesztő, kacagó démonra pillantott, aki immár ott állt előtte a maga teljes, szörnyűséges valójában. El akarta pusztítani az ördögi teremtményt, hogy mást ne tehessen saját gyermeke gyilkosává. A feszületért nyúlt volna, de a karja nem engedelmeskedett.

Amit életében utoljára látott, az a démon sárga kígyószeme volt. Amit pedig érzett, az a nyaka köré fonódó karmos ujjak szorítása.

Zspider

Horror Hava 2: Holt város

A ló patái a fahídon kopogtak, miközben a lovas türelmetlenül kereste a kapuőröket, akiknek a vámot kellett volna beszédniük. Azonban a város bejárata kihalt volt, és az úton se látott kereskedőket vagy földműveseket. Így még inkább furcsállta a dolgot, de nem hagyta, hogy bizalmatlansága elrémíssa.

István, a lovag azonnal megérezte a város bűzét, amint beléptetett a kapun, mert az eső jó ideje nem mosta el azt, amit az emberek kiöntöttek az utcákra. Az első lóitatónál kikötötte a hátasát, megsimogatta a fejét, miközben levette róla a pajzsát, amit utána felvett a hátára és körbenézett a kihalt utcákon. Sehol nem hallotta gyerekek kacaját, szekerek nyikorgását, harang kongását vagy öregek vitáját.

– Maradj! – parancsolta a férfi a lónak, majd elindult, jobbát a kardja markolatára téve. Kevés vértet hordott magán, hiszen nem várt támadást, de keze végig a markolaton maradt, ahogy lassan haladt az utcán.

István hajolva nézett be a pékség nagy ablakán, de ott sötét volt, és a másik oldalon a cipész kihalt boltjának ajtaját is csak a szél mozgatta.

– Van itt valaki? – kérdezte István, de nem érkezett felelet. Tekintette a templom felé fordult, és rájött, hogy ha valami történt, az emberek oda menekülhettek. Az üres lakások mind kihaltak voltak, pár nyikorgó ablakon és ajtón kívül csak a saját kopogó lépteit hallotta.

Gondolatai elkalandoztak közben, mert nem tudta elképzelni, mi történhetett. Fekete halál? De nincsenek rohadó tetemek. Támadás? Hol van a győztes fél, és ha

törökök voltak, akkor miért nem égették fel a várost? Egyik válasz sem magyarázta meg az itt történeteket.

Az egyik nyitott ajtónál megtorpant. Véres, nyusziszerű varrott babát látott meg az ajtófélfánál. Kardját kivonta, és újra körbenézett. Az ajtónak volt egy apró csengője, hogy hallják, ha valaki belép, ez most a szélben lengedezve csörgött. István rámarkolt az ajtóra és teljesen kitérte. A lenyugodni készülő nap fénye betöltötte a lakást, ahol vért látott, és harc nyomait. Széttört asztalok és székek fogadták, amiket kardjával félresöpört, hogy lássa, van-e alattuk valami, de csak egy leszakított kezét látott. Undorodva hátrált meg és lépett ki a házból. Állatok vagy vademberek tennének csak ilyesmit. A lovag fején átfutott, hogy a mesék a vámpirokról és a vérfarkasokról talán mégis igazak lehetnek. Kardját két kézre markolta és most már ijedten nézett körbe, de az utca továbbra is üres volt. Kihúzta magát és lassan elrakta a kardját. Nem tudta, mi történik, de azt igen, hogy nem szabad innia az itteni vízből vagy ennie az ételből, ameddig a végére nem jár. Rémülten jött rá, hogy lovát a víznél hagyta hátra, így rohanva indult vissza érte.

De már csak a kantár darabjait találta a fán, a ló nem volt ott és sehol sem látta. István komoran fogta meg a bórszíjakat. A hűvös esti szelet érezte az arcán és félresöpörte a tincseket az arcából. Hangot keresett, de csak pár csendes nyikorgást hallott. Ajtókat és ablakokat. A kantár maradékát félredobva ismét megindult a városban.

Az utcákon senki sem volt, pedig a lovag pár patkánnyal is megelégedett volna, de még azoknak se volt

nyomuk. Az utca pora forogva táncolt az utca közepén, amikor István ismét a pékséghez ért. Az ajtót a kardjával tolta be, de itt is csak egy széttépett embert látott. A szagtól undorodva lépett ki, és egészen a másik ház faláig hátrált. A feje kavargott, a gyomra összerándult, majd öklendezve kezdett köpködni. A száját letörölve látta elszürkült bőrét. Figyelte egy kicsit remegő kezét, majd ököbe szorította és addig koncentrált, ameddig abba nem hagyta az önkéntelen mozgást.

Kardját elrakta és lassan besétált az egyik többszintes házba. A lépcsőn egy ember feküdt, aki a jelek szerint saját magába szúrta kését. Az első emeleti szobában három testet talált, egy családot. A kislánynak elvágta a torkát, az asszonynak csúnya sebei voltak egy késtől, a férfi feje pedig be volt törve. A többi lépcsőn további holtak voltak. Ketten legurultak és nyakukat törték. A másodikon a szoba üres volt, de olyan bűz áradt onnan, hogy a férfi be se lépett inkább. A harmadikon kaparások és ütések nyomai voltak az ajtón, pár helyen még vérfoltok is. Mikor megnyomta az ajtót, nem nyílt, így pár erősebb rúgással tört át a bútorokból hevenyészett barikádon. A sarokban két öreg ölelte egymást.

– Jól vannak? – kérdezte, de nem jött válasz. Közelebb lépett, de az öregek meg se mozdultak. Mikor eléjük térdelt, látta, hogy a pár már nem él. Szomorúan hajtotta le a fejét, de ekkor a nő szája mozogni kezdett. Közelebb hajolt, kezével megérintette az asszony arcát. A szájából ekkor bogarak másztak ki, amitől István ijedtében hanyatt esett, majd egészen az ajtóig hátrált. Hevesen kapkodta a levegőt, és a fejét fogta. Ekkor látta, hogy az egyik rovar a kezére került. A kezét rázva próbált megszabadulni a dögötől, és mikor sikerült, felugrott és kirohant a szobából, le a lépcsőn, olyan gyorsan, hogy a falnak csapódott, és érezte, ahogy a világ megfordul vele. Émelygett, és a világ olyan folyékonyak tűnt. Léptei lassúak és bizonytalanok lettek. Sokkal jobban megtartotta a távolságot a holtaktól. A korlátan nem érintette meg azokat a pontokat, ahol a fán bebarnult vérfoltok voltak. Kiérve érezte a hidegebbé vált szelet és köhögni kezdett, de annyira köhögött, hogy az már fáj, és lassan öklendezésé vált, így kénytelen volt oldalra köpni azt, ami szájába került.

„A templom!” jutott ismét eszébe a lovagnak. Ha bárhol, hát ott lehetnek túlélők. A hűvös szél miatt köpenyét jobban magára húzta és pár bizonytalan lépés után végre sikerült újra természetesen járnia. Elindult a város belseje felé.

A fehér torony már messziről elárulta a templom helyét. Az öreg harang szóltalanul lógott, a lovas úgy érezte, az is meghalt a várossal együtt. A kapu felé haladva ismét rátört a rosszullet és a falnak kellett dőlnie, hogy ne zuhanjon azonnal a földre. Ezúttal el is hanyta magát és csak késve ébredt rá, hogy ezzel megszenteltetette a templom falát. Szégyenkezve gondolt bele, mit tesz vele ez az örült hely. Miféle pokol az, ami ily alantas tettekre kényszeríti őt? A gondolatait egy erősebb széllel zavarja meg. A hideg szél a csontjába mart, így szinte a fal mellett kúszva próbálta elérni a kaput. Erőlködve nyomta azokat, hogy végre kitáruuljanak.

Odabent a padok soraiban ülők mind halottak voltak. A Szent Könyv a pódium oldalán, a földön hevert. A lovas

szóltalanul ment végig a sorokon egészen a pódiumig, hogy felvegye a fekete könyvet. Finoman felemelte, becsukta és Jézus szobra elé rakta. A gyertyák már csonkig égtek. Térdre borult a szobor előtt és fejét előre hajtotta, kezeit imádságra kulcsolva könyökölt az asztalon. A világ egyre homályosabb lett és a rosszullet állandóvá vált. A holtak bűze gyomorforgató volt, de nem hagyta magát. Nagy levegőket vett, majd felnézett a szoborra. Ahogy a nap fénye lassan elhagyta a templomot, úgy sötétedett be a lovas előtt is a világ. Minden erejével összpontosított, miközben imádkozott. Az imát ismételte, miközben érezte, hogy lassan elájul.

– Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a Te neved! Jöjjön el a Te országod! Legyen meg a Te akaratod!

Hirtelen riadt fel. Fejéhez kapott és látta, hogy pár gyertya most ég, de viasztestük ébenfekete lett. Értetlenül nézett körbe, kereste, ki gyújthatott gyertyákat, de senkit se látott. Majd egy nyikorgó hangra lett figyelmes és az oldalsó ajtón egy apácaruhás alakot pillantott meg.

– Nővér! Jól van? – kérdezte István és közelebb lépett, de a lehajtott fejű nő kezeit összekulcsolva csak sétált felé lassan.

– Nővér? – szólította meg ismét az apácát és keze a kardja markolatára csúszott. A nő nem szólt, de már csak lépések választották el őket egymástól. A lovas kicsit előrehajolt és ekkor meglátta a nő halott arcát, beesett, aszott és száraz szemeit.

A halott apáca ekkor hörögve rontott Istvánra karmos kezeivel, mire az ösztönösen kardját előrántva vágott felé. A kifröccsenő, alvadt vér eloltotta az egyik gyertya fényét és a test térdre borult, majd oldalra zuhant. A fej koppanva landolt a pódium szélén, majd legurult a padok közé. A férfi fuldokolva vette a levegőt és nézte véres kardját. Zavarodottan figyelte a lefejezett testet és hitetlenkedve magyarázta magának, hogy az már nem volt ember. Jézus szobrához fordult, de annak a szemén vér volt, ami lassan folyt le az arcán. Ekkor István ismét furcsa hangokat hallott és megfordulva látta, hogy a tetemek lassan, ropogva mozgolódnak kezdenek. Esetlenül, mintha az élőket gúnyolnák, kúszva-mászva indultak meg a padokon át és a földön vonszolva magukat.

– Nem! – üvöltötte István és a kardját két kézre markolta. – NEM!

Az első érkező tetemnek, ami a pódium lépcsőjén kúszott fel, lehasította a feje tetejét. Majd vadul vagdalozni kezdett a minden irányból érkező holtak serege felé. Érezte, hogy a tömeg lassan maga alá temeti. Egy idő után már csak rúgva tarthatta távol őket, végül a pódiumon lévő asztalokat borította a tömegre. Ezzel nyert pár pillanatnyi szabadságot, de ekkor hátulról az apáca fejletlen teste karolta át a nyakánál. Ösztönösen hátrált neki a falnak, és pár ütés után a test el is eresztette. A tetemektől már nem is látta a templom többi részét. Ismét üvöltött egyet, a hangja remegett a félelemtől, majd rohanva rontott a tömegnek, kétségbeesetten igyekezve átvágni magát köztük. De a rohama első léptei után egyre bizonytalanabb lett. A tömeg nem akart fogyni, szinte már csak karokat látott mindenhol, amik felé nyúltak. A ruháját tépték, a vértjét rángatták. Vágni akart, de a kardja

megakadt a tömegben. Nem bírta mozgatni és érezte, hogy ha nem engedi el, ő maga is meg kell, hogy álljon. Gyűlölte a gondolatot, de így tett és a kardja lassan elvezett a tömegben. Ezután még tudott pár lépést tenni, majd érezte, ahogy megragadják a karjait. Lépní akart, de már a lábait is lefoglalták. A hajánál fogva húzták hátra, és a rohadt mancsok már az arcát karmolták. A lovak akaratlanul is elkezdett könnyezni és próbált szólni, de már nem volt képes rá. Érezte a sötétséget, ami elnyeli, érezte a hideg halált. Minden fagyos lett, hideg és a sötét, akár a Pokol. Becsukta a szemeit és elfogadta a sorsát.

Hiába voltak csukva a szemei, mégis meglátta a fényt, ami a kapuból áradt. Felnézve megpillantotta a kitért kapukat, amiken át vakító, aransárga fény töltötte be a termet. A fény az arcát érve felmelegítette és ettől mosolyra fakadt. A kapuban ekkor két mennyei alak jelent meg.

Csillogó vértben, büszkén vonultak be, egyikük kezében lángoló pallos. A holtak kezeikkel takarták szemeiket a fény elől, és sziszegve nézték az érkezőket, akiknek pusztaközeledte is porrá változtatta a holtakat. Az ezüstvértes kerubok pusztaközeledte ittléte elsöpörte a holtak seregét. A páros megállt a lovagnál és az egyik mellé térdelt.

– Él – mondta a társának és átadta neki a fáklyát, ami István szemében még mindig mennyei fegyverként fénylett. A másik megigazította a szája előtt a ruhákat és undorodva nézte a rengeteg testet.

– De még mindig álmodik – morogta válaszul.

– Hihetetlen – ámult a térdelő és megérintette István izzadt homlokát. – Egy egész várost győzött le a kór, de ő túlélte – mondta elismerően, és felállt a pódium lépcsőjén fekvő István lovag mellől, aki csak mosolygott álmainak angyalain ebben a holt városban.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Szerkesztőségünk az utóbbi években úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbjait egy antológiába rendezi, mely e-book formátumban lát napvilágot.

Eképpen a tizedik, a tizenegyedik, és a tizenkettedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy-egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírjai, Az utolsó döntés, és Garabonciások címmel.

Megjelentettük továbbá szerkesztőségünk oszlopos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregényét is, mely szintén e-book formájában, ingyenesen elérhető.

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

Nagy Gergely hangulatos képei XII. pályázatunk keretén belül kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettől töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltosok, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyaiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

Petya

Mesék a Lápból

A békás harcos útja – 1. rész

*A békás harcos útja*Békés pocsolya
Szorongó béka brekeg
Placcsan, elmerül*Furkász Filiász: Béka Haiku*

Ajj, a húászka!

Híg alkotói válságban szenvedett. Naphosszat kanyargott a Pocsolya peremén, mígnem a szárazság olyan elviselhetetlen és fojtogató lett, hogy kénytelen volt alámerülni az üledékes süppedék békalencsés maszlagába. A kín egyszerre engedett, elviselhetőbb szorongássá enyhült, majd felfelé szálló levegőbuborékjaival együtt feloldódott. Úgy érezte, a víz magába fogadja, eggyé válik vele, nyomás alá helyezi, de mégis felszabadítja. Gondolataiba süllyedve új perspektívából látott rá a dolgokra, amiket addig nagyítón keresztül szemlélte madártávlatból. Képzete könnyedén kavargott, s mire a Pocsolya aljára ért, kitisztult minden, közelinek, kézzelfoghatónak érezte az addig zavaros dolgokat. Genoa Itália (melyet a helybeliek nemes egyszerűséggel Genitáliaként emlegetnek) képe kristályosodott ki, ezért úgy döntött, ellátogat erre a nevezetes helyre, hogy ihletet gyűjtsön a további mesékhez.

Hogy mit érdemes tudni Genoa Itáliáról? Egyesek úgy tartják, kolbászból van a kerítés is, mások azt állítják, ha minden kötél szakad, a szabadesést akkor is megfékezi egy-egy pihe-puha potroh. Végző soron mindenre akad valamilyen kétes-kéjes eredetű megoldás. Amolyan kufircélözés. Ám Híg nem ezeket a kalandokat kereste, nem vágyott vajakálni mások privát szféráiban, légiesen könnyed gondolatokkal fárasztani petyhüdt testét, vágyvezérelt gondolatok által megrekedni a matéria betonszilárd vázában. Szárnyalni akart, s ezért, mikor már a lápi lények által telített utcákat róttá, elhaladva a Bogárda kirendelt helyőrsége, a Lábatlan Tyúk, a vörös lámpás negyed és egy kerek főtér mellett, ahol szárnyaszegett népségek dalolástak aprópénzért, úgy érezte, ideje betérnie az Élve Felfalodába, mivel pizszokul megéhezett. Na bumm, adott a ganének egy taslit, gondolta, megtette ezt a hosszú utat egy helyközi marhabögöly járaton csak azért, hogy gasztronómiai élvezeteket szerezzen, a lelki zamatok megízlése helyett. Üsse kő, az éhség nagy úr, minden élő szervezet legfőbb parancsolója. Engedett a csábításnak.

Odabent viszonylagos csend uralkodott, melyet csupán néhány bőfőgő bicekabóca tört meg hernyósaláta lakmá-

rozás közepette. Elfoglalt egy asztalt, a pincérbogár pedig már hozta is neki az étlapot. Volt ott minden: kerregő krumplival kínált zümmögő mártás, filézett hártvás redővel felszolgált pocsolya-pecsenye, zizegő saláta szuszogó ászkatüdővel, héjában főtt pislogó gyümölcsszemek, porcukorral hintett embriós. Italválaszték téren sem szűkölködtek: Szűrt, szüretlen pölöskei-poloskaváladék, bendőenzim nyálkahártyában erjesztve, békalencselé szódával. Egyik sem nyerte el a tetszését. Úgy érezte, ha akár egyet is kiválaszt ezek közül, lemarad a többiről, amitől elszomorodott. Sört választott, mert tudta, azzal nem nyúlhat mellé, amikor is kiszúrta a ház ajánlatát: Húászka-főzet (azoknak, akik lelki-szellemi feltöltődésre is vágnak a gasztronómia nagyura, az éhség szolgálata közben), na tessék! Éppen erre van szüksége. De azért a biztonság kedvéért rendelt a Húászka-főzet mellé egy pofa sört is, nehogy hoppon maradjon, s szenvedjen legfőbb ihletforrása hiányától.

A pincebogár sejtelmes mosoly kíséretében meghajolt és eltűnt. Azonnal hozta is a sört, s elmondta, a főzet elkészítése némi időt vesz igénybe. Cserébe az élmény garantált. Híg nem bánta, hogy várnia kell, elmélázott két korty között, mit is szeretne igazán elmesélni a csimbókoknak legközelebb. Mindenképpen tanulságos kell legyen, hasznukra kell váljék a mese, tanulsággal kell szolgáljon, különben az egész átcsaphat öncélú magamutogatásba, amelyet Híg kínosan szeretett volna elkerülni. Vajon Betyárkörte pofonja legutóbb ildomos volt? Lehet, hogy túl korai volt megutaztatni őket az identitásválság lélekvesztőjén? A pubertáskori problémák prózai példabeszédei csupán meddő szócséplésnek, sőt mi több, pajzánparázna papolásnak hatottak volna? Hiszen olyan kis aprólékok még. No meg aztán Betyárkörte is megígérte, hogy belerakja az egyik mesébe. De ugyan hogy található megfelelő szerepet a kis nyamvadéknak? Súlytalan kis galacsin, amit elfúj az első szellentés, felkapja és addig röpíti, míg az élet ki nem suhan belőle. No, akkor megnézhetné magát az öreg Híg a régi nagy öregek aszott táborában! Kifogyhatatlan pletykamuníciót szolgáltatna egy ekkora orbitális baklövessel. Nem, nem! Kímélni kell a kis Betyárkát. No és a valóságtartalomról sem feledkezhet el. Csakis az igazat mesélheti, semmi mesterkéltetés, semmi susmus. Betyárkörte minden bizonnyal meg fogja érteni, és hálás lesz az óvó távortartásért. Vagy éppen ellenkezőleg, ismét jön a lengőtásli? Tudja a fene... No, de hátha megjön az ihlet attól a Hú izétől!

A Húászka-főzet nem is váratott többet magára. A pincebogár óvatosan letette a gőzölgő főzetet Híg elé, s a következő instrukciókkal látta el: Az elfogyasztását köve-

tő röpke időszakban egy kicsikét rosszul érezheti magát, mintha becsicsentett volna. Híg nem bánta, már megszokta a folyamatos alkoholmámorban tengést. Valamint, folytatta a pincebogár, fel kell készítenie magát arra az utazásra, ami a rosszullet után következik, amely során belső lénye elválík testétől egy magasabb perspektíva kedvéért. No, ilyen még nem volt neki. A sör el-elrepítette ugyan képzeletben, de mindig maradt ülve a fenékén. Hova is mehetett volna? Ha megpróbál felállni bizonyosan rögvest visszahanyatlik. Szóba sem jöhetett a csatangelés. Talán a Pocsolya fenekéhez hasonló érzés vár rá? Kíváncsian hajolt a zöldes árnyalatban foszforeszkáló ital fölé, majd lassan a szájához emelte. Az illata olyan volt, mint Svejek egykori bokron lengedező lakosztályában, ami sok alkalommal szolgált fránya reumája gyógyközpontjaként, és ami olyan áttetsző volt és üdítő, de ülepedett váladékkal telt zsákja végül Bandi hathatós segítségével kipukkant. Oda az áporodott és fanyar aurák temploma, oda a reuma- és vizelettartás-segítő kezelés. Talán itt az újabb segítség a pisiász kiküszöbölésére, gondolta és egy kortyra lehúzta.

Enyhe szédülésen kívül nem érzett mást, s ehhez is hozzászokott már megannyi malátakoktól után. Leöblítette a kellemetlen utóíz, majd a hirtelen jött görcstől az asztalra vágta a korsót, szemei kigúvadtak, és úgy érezte, menten kileheli lelkét. Hát ezt kínálják neki ingyencsés gyanánt? Erre képes a ház ajánlata?

Aztán amilyen hirtelen jött, olyan gyorsan állt is tovább a hánykolódás. Kisimult az arca, ahogy előntötte a felszabadulás érzése. Megint a Pocsolyában érezte magát, ahogy süllyed. Ugyanakkor emelkedett is, ami enyhe képzavar annak említve, aki nincs a főzet hatása alatt. Az origo többé nem egy középpontot jelölt, hanem bármilyen pontját az egész Univerzumnak. A fókusz oda lett téve, ahova Híg csak akarta, odarepült, ahová csak akart és egyszerre volt emitt is, meg amott is. Hogy pontosan hol, azt nem tudta volna megmondani, ismeretlen vizek, járatlan erdők, szárazföldek keletnek-nyugatnak. Érdekes, két lábon járó, ismeretlen eredetű lényeket látott, akiket óriásoknak nevezett el. Meg kell jegyeznie, valóban olyan dolgokra képes most, amire soha sem volt azelőtt. Ugyan kinek jutna eszébe két lábon járó óriásokról képzelődnie? A fantázia mely kies szegletében bugyoghattak ezek a képtelen teremtmények, mígnem a megfelelő nyomás alatt hevődve gejzirként ki nem törtek rejtükükből? Halállal, háborúval, szerelemmel, szaporodással, bátorsággal, bigottsággal, gyávasággal és gyötrelemmel szembesült a velük való találkozás során, mély nyomot hagyva benne, és Híg attól tartott, a sodró áradatot képtelen lesz mind memorizálni.

A látomás csak pár pillanatig tartott. A pincebogár épp a kilótyent sört törölgette, s érdekelődően hajolt Híghoz, aki időközben visszatért. Nem tudta szavakba önteni, mi is történt vele. Valóság volt, vagy csupán álom? A kötevény felszolgáló szeméből azonban kiolvasta, ez még csak az út legeleje. Ismét meghajolt és magára hagyta.

Híg magába zuhanva kóstolagatta az élmények maradványát. Beléjük harapott, megszagolta, nyalogatta, ízlelte. Egészen addig, míg arra lett figyelmes, valaki csatlakozott hozzá.

Az ismerős idegen

Egy különlegesen bizarr lény ült le a nyikorgó székre. Híg első ránézésre az afrofonatos frizurát, a napszemüveget, és a színpompás fejkendőjét szúrta ki.

– Bob Marley? – kerekedett el a szarovnyik szeme.

– Annak látsz? Hát, barátom, ki kell ábrándítsalak! Elég, ha csettintek, és másként tekintesz majd rám.

A csettintést követően a raszta fonatok eltűntek, helyükre hatalmas szembogarok nőttek, szárnyak törtek elő a lapockából, mely nem lapocka volt többé, hanem tor, és olyan bánatos tekintet kíséretében kerregtek, hogy Híg rögvest együttértett az elébe táruló cecével.

– Zzzakariás... úgy sajnálom, hogy olyan méltatlanul zártam le a történetedet. Ha újraindítanám, sokkal grandiózusabb szerepet szánnék neked. Meg Svejeknek és Szárnyasnak is...

– Ez fantasztikusan hangzik, kedves Híg, de megint engedtel a vaksi szemeidnek, amik tévútra csaltak. Engedd meg, hogy felvegyem a valódi alakomat. Ideje rátérnünk ugyanis a mesére, amin régóta fáradozol!... Figyeld, eddig már meséltél nekik disznaglászról, meg genitáliákról – mondta az idegen, aki elmélyülten szipkázta a felszolgált vízpipát –, nem kéne most már valami tanulságot is csempészni az öncélú sorok közé?

Híg felvonta szemöldökét. Még hogy ő ne tanulságos mesét mondott volna? Dehogyan! Csupán csak félreértette a sorait ez a kelletlenül idetévelyedett lélek. Ez a hogyishíjják...

– A nevem Asztrál Tetanusz. És szeretném, ha együtt mesélnék el a Békás harcos útját a nagyérdeműnek egy következő alkalmon. Na, mit szólsz?

– Egyáltalán nem vagyok elragadtatva az ötlettől. Elvileg ez egy önálló produkció. A gyerekek nagyon szeretik hallgatni. Csak az a nagy pofájú Betyárkörte alkalmatlankodik bele folyton. A múltkor úgy pofon vágott, hogy a fal adta a másikat.

Erre akkorát nyerített az Asztrál Tetanusz, hogy a Falodában mindenki csöndben maradt és őt nézte. Az ügyet sem vetett rájuk, hanem Híg felé tolt a vízpipa szipkáját és noszogatni kezdte.

– Ha már elmulasztottunk koccintani korábban, és meginni a pertut, azt javaslom, itt az ideje elásni az idegenkedés legkisebb morzsáját is. Szívjuk el a békapipát! Jut eszembe... Hallottál már valaha az ironikus ellenhatásról?

Ironikus ellenhatás

Kilenckor kél keleten
kotyogós kávé kortyol
jóban-rosszban lobban
dobban robban
a kis szív

Estére ernyedte esze
elkerülhetetlenül
hanyatló hervadó hasztalan
térül, fordul
elterül

Másnap minden mesés
hajnali hormonok hajtják
de minek?
Lelke lomhán lankadó
sivár – kivár

Furkász Filiász: Ciklikus céció

Hofi komikus értékítéletből levezetett előrejelzése, miszerint lassan a szar húzza le a wc-t, végül igaznak bizonyult, ám ő sem gondolta, hogy szavai szó szerint megelevenednek. Maláj dolga végeztével kilépett a fürdőszobából, és körültekintett Bandi hagyatékán. Szörnyen lelakott volt. Egy ideig küzdött az újra és újra termelődő, meg-megújuló szeméthalommal, a görbe estek csataterén maradt hullahegyekkel, de egy ponton feladta. Azon a ponton, amikor rájött, minél inkább szeretné eltakarítani, annál több idő- és energiarááldozással képes csak lépést tartani a tisztaságért folytatott küzdelemben. Mióta nem csinált problémát a helyzetből, nem is volt min görcsölni. Na persze, ha az anyja belépne ide, kitérne a hitéből, de erre nem akadt példa mostanában. Jobb elfoglaltságot talált újabban, mint a rosszcson t fia körmére nézni. Akadt azonban így is min törnie a fejét A legutóbbi beszélgetés közte és Barnabás közt nem is lehetett volna kényelmetlenebb.

– Kész, vége, többet nem iszom – tolt el magától az italt Maláj.

Barnabás kikerekedett szemekkel nézett barátjára. Valahogy úgy, mint ahogy arra néznek, aki mindenki előtt letolja a nadrágját és szemérmetlen szeméremméret kérdéshez lát.

– De mi a bajod?

– Meguntam.

Mióta lecsengett a szervezett droghálózatot követő hisztéria mizéria, Malájék mást se csináltak, csak buliból buliba jártak, házibulit szerveztek házibuli után, ziccercerze halmoztak. Barnabás élete végéig folytatta volna szíve szerint, annyira ínyére volt a könnyűvérűség. Imádott belekóstolni az illuminált világ illuzórikus ízébe. Az apró falatok azonban átcsaptak féktelen habzsolásba, az életvitel pedig abszolút kitöltötte mindennapjaikat. Maláj ellenben úgy érezte, megcsömörlött, amibe képtelen volt beavatni barátját. Hányszor megpróbálta már! De mindhiába... Kezdte azzal, hogy olyan érzés, mintha túlenné magát a szarovnyik. De Barnabás elhárította a feltételezést azzal az indokkal, hogy csak egy, az Élve Felfalodában oly' gyakran használt pávatollra van szüksége, hogy ledugja a torkán és már folytatódhat is a haddel-hadd. Aztán úgy, hogy légszomj gyötri. Szeretne végre fellélegezni. Barnabás viszont a fojtogató kellemetlenséget annak a kikoszorásznak a számlájára írta, melyet Porcikatól szenvedett el. Azt tanácsolta barátjának, vegyen egy jó mély levegőt és merüljön el jobban a formák és domborulatok feneketlen tengerében. Amikor aztán az ominózus zsongó-bongó-dongó veretős dínomdánom éjszakát követő hajnalon Maláj magába fordulva ücsörgött a kertben Aszival, Barnabás a szemére vetette, milyen

hanyag házigazda, de egyszersmind szándékában állt rögvest jobb belátásra bírni, beavatva közelgő tervébe. A soron következő program szerint Szuriék ismét átjönnek, és hoznak magukkal még néhány havert. Mikor látta, Maláj nem nyúl a békéltető szándékkal hozott italához megdöntötte azt is.

– Csak szimplán elegendem van.

Barnabás csöndben iszogatótt, hümmögött egy sort, majd jobbnak látta, ha rápihen a következő alkalomra. Malájnak is ezt tanácsolta, aludjon egyet, és holnap majd másként látja a világot. Nincs is ideálisabb annál, ha a szarovnyik álomtalan álmra hajthatja a fejét, hogy kitisztulva ébredhessen egy újabb végigtáncolandó éjszaka reményében, ismételt merényletet végrehajtva józanságán. Feltéve, ha képes bevetésre alkalmas állapotba hozni magát...

– Ami azt illeti – fordult vissza Barnabás félúton –, engem is kínoz valami.

Malájban felhorgadt a remény, hogy barátjában szárba szökken a megértés csírája. Hogy gondjuk egy töről fakad, helyzeti megítélésük pedig közös pontra helyezkedik.

– Az utóbbi időben nem alszom valami jól. Ami nem is gond, mivel így több idő jut bulira. De néha jól esne szundítani. Csak forgolódom, jár az agyam azon, aludni kéne már, de nem... Nem jön álom a szememre...

Maláj unottan sóhajtott.

– Ironikus ellenhatás, Barna. Minél jobban akarsz valamit, annál kevésbé fog megvalósulni.

– Aha, értem. Akkor ez jó! Hiszen te nem gyötröd magad az italozás gondolatával, sőt, ami azt illeti, egyáltalán nem akarsz inni! Mi következik ebből?

– Az, hogy nem fogok inni... Hiába is erőlteted... Ez nem így működik...

– Hát ezért vágunk rendet Bandi kecsájában? Ezért olvastad el azt a sok bugyuta magazint? Forगतod azt az unalmas Lápi Lőzungot? Meg Vízi Hídórt? Már a nevük is milyen vontatott... Fel nem foghatom, hogy hagyhatod figyelmen kívül azt a rengeteg okítást, amelyet Tüsző rádruházott. Hát a falnak beszélt?

– Nem vagyok olyan, mint Tüsző.

– Nem, tényleg nem vagy olyan. Leginkább arra a Búvalbászott Bandira emlékeztetsz, akitől annyi szenvedés árán sikerült megszabadulni.

– Ja, és hol van ő most? Egy háború sújtotta övezetben...

– A legjobbakkal is megesik... Másrészt ezt ő akarta. A Bogárda kötelékén belül talált újra önmagára. Most, hogy újra pofozkodhat, ismét elemében van. Bár tudtommal jobbára békés rendfenntartó erőként vannak jelen.

– Ja, úgy valahogy...

Csend telepedett közéjük. Aszi oda-odadugta kis fejét Maláj vakargató keze alá, és hol hálásan, nyelvlógatva, hol méltatlanul vakkantva sürgette a kényeztetést. Bandi biztos írt volna, ha történik valami említésre méltó, a magazinok hasábjain azonban rendre megjelentek helyszíni tudósítások, amik remek információszerzésre adtak lehetőséget. Maláj azon kapta magát, hogy ideje nagy részét a magazinok olvasásával tölti, sokkal szívesebben merülve el az okok gordiuszi csomójának bogozásával, minthogy felületesebb beszélgetésekbe bonyolódjon Barnabás újdonsült

haverjaival ittas állapotban.

– Mindegy, engem nem izgat hogyan, de szedd össze magad estére! – És vonakodva, de megeresztett egy „légyszíves”-t is. – Ahogy mondtam, átjönnek Szuriék, és jön Fanni is.

Bökő Fanni volt Barnabás nagy-nagy kiszemeltje. Maláj epésen megjegyezte, igazán szívesen tartaná a gyertyát, de nem akar alkalmatlankodni.

– Ne gondolkodj már így! Olyan negatív vagy! Bevonzod a rosszat! Gondolkodj pozitívan! Tedd túl magad Porcikán és nézz előre! Ki tudja, neked is tetszeni fog majd valamelyikük. Fullánk egyik barátnője állítólag igen csípős kis fehérség. Vagyis inkább fekete-sárga csíkos nép. Tekintve, hogy Lódarazsak. Pempőnek hívják. De a Bökő Fanni mindig Peminek becézi. Imádom Fanni habitusát, a heves vérmérsékletét, azt a jó potrohát neki, azt a vékonyka darázs derekát!

Maláj olvasott már ezekről a lódarazsakról. Ha minden igaz, a Vízi Hídőrben, bizonyos Furkász (vagy Firkász?) Filiász tollából. Vándornépek, kicsapongó, hedonista életűeknek titulálta őket, és ez csak az enyhébb fajtájuk. Elborultabb testvéreik képesek martalóc hajlamokra ragadtatni magukat. És ezek a jövevények, hála Barnabás nagyvonalúságának, egyenesen az ő szemétdombjukra igyekeztek.

A hajnali beszélgetés Barnabással elpárolgott, és Maláj ismét végigtekintett a szőnyegbe taposott papíropoharakon és szívószalakon. Az odaszáradt foltokra a bútorokon, a zsíros tenyérnyomokra a lambérián. Frissen kikelt muslicák röpködtek a kiürítetlen szemetes körül, a csilláról pedig egy ejtőernyő méretű női fehérség lógott. Nagy levegőt vett, nyelt egyet, és egy „na jó, még egyszer utoljára” érzülettel, ki tudja miért, elszánta magát a takarításra.

Lápi Lőzung / Furkászok

Essékszó a Furkászokról! Ezek a hosszú szívószájszervvel rendelkező, illuzórikusan elvarázsolts lények családtörténeti szempontból kuriózumnak tekinthetők. Jelesül Foszfór Sz. Kálló Furkász. Akit addig-addig vert (vagy épp áldott) a sors keze, míg fel nem találta saját vizeletéből előállítva a foszfort. Az utókor azóta is „fényhordozó”-nak nevezi. Ezzel megalapozta a család jó hírnevét, melyet közvetlen leszármazottja, Fehérpenészes Fondue Furkász vitt tovább, példátlanul magas ívet futva be a gasztroenterior pályán. Vagy ott van az üzletfurkász, a híres-neves Fondorlat Auchan, aki egész üzletláncot alapított két szelet penészes kenyérből és egy rúd, nyákos parizerből. De ne feledkezzünk meg a női ágról sem. Itt van rögtön FityMarcsi, a fallosz-szelidítő kurtizán (virtuóz oboajátéka oly sokak szívét dobogtatta meg annak idején!), vagy FrufrufittyEnci és az ő minden szára kiterjedő gondosan konstruált hajkoronái. Legifjabb üdvöskéjük azonban csúfosan elmarad a Furkász família prominens tagjai mögött; kortársai illeték már sokféleképpen, mind-mind jól jellemzik gazdája korlátolt képességeit: Először lett Filiász a fanciali, aki humoristának állt, de fárasztó szöviccei miatt alkalmatlannak bizonyult. Majd következett Filiász a fakezú, aki egyik napon elhatározta,

szobrászművészeknek csap fel, mígnem másnap lemondott róla, mivel rájött, nem minden márvány rejti azt a bizonyos Dávid-szobrot. Filiász a fránya, aki papnak állt, cölibátust fogadott, egészen másnap délig, amikor is egy imádságon részegen rávetemedett a sekrestyésre, aki történetesen egy szentjánosbogár volt... Igen, jól olvasták! Nem Juli, Jani! ...és a legújabb baklövése is felkerült a listára: firkász, aki képtelen tisztességesen összeszedett irományt alkotni. Csupa kecskerímekre és kliséhalomra, terjengős ponyvára futja csupán. Saját kiadású Vízi Hídőr nevű lapjába publikál, de mi hívjuk csak annak, ami: Vízi Métélykóró. Vajon itt a vége a Furkászok dicső korszakának? A szebb napokat látott vérvonal végleg felhígult?

Vízi Hídőr / A szarovnyikok háborúja

Létezett és létezik egy tágas tér, Kelká-pusztá, ahol elefántok szeretkeztek, s szellentettek boldogan, békében nagyokat. Ezek a szent állatok az idők kezdete óta lelték örömüket egymásban, olykor azonban magányosan elvonultak, hogy elvégezzék bokros teendőiket. Közülük a legtermesebb, legnagyobb étvágyúra egyszer rátört a szükség (innen a vicc: mit kell adni a terhes elefántnak? Utat!). Korábban ebbéli tevékenységéből kipattanólag születtek az olyan jeles nemzetek fiai és lányai, mint a szaracénok vagy szarmaták. E szükségből azonban maga Ganésa fogant meg egy jókora gőzölgő ganékupac belsejében. Ő lett a szarovnyikok forrása. A trágyadombból kikelve körülnézett, és látta, temérdek ideje és alapanyaga adatott arra, hogy jót cselekedjen. Ganésa szelíd, puritán, jóakarátú isten volt, s úgy döntött, végtelen boldogságát meg óhajtja osztani másokkal is. Sorra életet lehelt hát a körülötte végelethetetlenül szétlapított, hegyekben álló, erjedő, ganégörgető bogarak által ellepett trágyadombokba. Azok iziben izegni-mozogni kezdtek, melynek következtében sokféle osztódtak, saját testtel és tudattal áldattattak meg. Pislogni kezdtek, s első dolguk volt rápillantani teremtőjükre. Mind imádták ekkor, és felsorakoztak előtte, és ő beosztotta őket saját belátása szerint. Ganésa látta, hogy vannak, akik a napot kedvelik. Őket a szabad ég alá terelte, s bőséges esővel áztatta őket, vagy épp aszályt és meleget biztosított nekik, ha a szükség úgy kívánta. A másik csoport az égig érő fák rengetegébe bandukolt, s kezdetben ők sem szenvedtek hiányt semmiben. A nyirkos, fojtogató környezet azonban elidegenítette őket teremtőjüktől, valamint a lombokra is átokként tekintettek, mivel az állandó sötétség mindjobban lehangolta kedélyüket. Végül azok, akik a szabad ég alatt találtak otthonra, s a nap rendre kiszította őket, a fehér szarovnyikok lettek, a mélabús, homályban élők pedig a fekete szarovnyikok. A fehér szarovnyikok továbbra is imádták Ganésát, a feketék azonban megcsalva érezték magukat méltatlan körülményeik által, ezért úgy döntöttek ideje másik isten után nézni, aki gondjukat viseli. Addig keresgéltek, míg rá nem találtak a Békára, aki a Láp egy szuttyogó, ingoványos területén tanyázott, s aki, midőn eljött a szólás ideje eképp szólott új híveihez: Brekeke! És a fekete szarovnyikok extázisban törtek ki és válaszoltak neki: Brekeke! De mint hamar rájöttek hiába a mámor, nem értik pontosan mit is akar nekik mondani a Béka, és

elszomorodtak. Közvetítőre volt szükség. Egyiküket éppen akkortájt csípte meg egy szúnyog, aki így új öntudatra tett szert: ő lett Malária. Egy szempillantás alatt rálátása nyílt olyan józan ésszel felfoghatatlan fogalmakra is, mint például a hatalomtechnika-gyakorlás, ezért felajánlkozott a szent feladatra. A brekekét imígyen fordította: Háború vagy béka! S ekkor egyként felkiáltott mindenki: Béka! Malária különös vonzalmat érzett a háborúra, ennek érdekében igyekezett viszályt szítani, szavatolva ezzel hatalmát, ezért kötötte a békát az ülephez, és igyekezett felnyitni fekete testvérei szemét: Aki békára vágyik, készüljön a háborúra! De ők nem tágítottak: Béka! Malária jobbnak látta, ha időt hagy testvéreinek, míg beletanulnak a leckébe, addig is a biztonság kedvéért saját testőrgárdát hozott létre Békás Harcos Rendje néven, mivel akadt néhány elszánt szarovnyik, akiket szintén meg-megcsípett egy-egy vérszívó, s különféle tanokat elszántan hirdető példányokká váltak: egyszóval vetélytársai akadtak. Szükség volt hát egy szilárd ököltre, mely odacsap, ha a helyzet úgy kívánja. A Békás Harcos Rendjének legfőbb tana „A háború = béka!” jeligeről vált ismertté. Malária megnyugodhatott, s kihasználva a békás időszakot reggeltől estig imádkozott újdonsült istenükhöz, s közvetített a fekete szarovnyikoknak minden öblös brekekét.

Egy napon Malária jobblétre szenderült. Elaludt, s nem az álom, hanem az élet röppent ki a szeméből. A Rend tevékenysége azonban szakadatlanul folyt tovább. Mindennapjukat az ipari mennyiségben felbűfögött „brekekék” szünni nem akaró narrálása tette ki.

Bele is fáradtak a szélmalomharcba, hiszen fantáziájuk messze alulmaradt mesterük, a rend alapítója képzelőerejével szemben. Egy napon elhatározták – mivel a háború csak nem akart jönni, hiába firtatták annyit, a fekete szarovnyikoknak csak nem akaródzott beadni a derekukat –, az lesz a legjobb mindenkinek, ha a Béka beadja a derekát és hűlt helye marad. Mi sem természetesebb folyamánya a Béka eltűnésének, mint a háború kirobbanása. Szőrén-szálán eltűntették hát egy arra járó lódarázscsapat segítségével, akik boldogan segítettek meglovasítani a kételtű gurgulázót (a Béka azóta is kézről-kézre jár, senki nem tudja, merre lehet, de egy biztos – aki megtalálja, döntő befolyással lehet az események alakulására).

Összehívták a fekete szarovnyikokat mind, és álszent kérdést intéztek hozzájuk: Kinél van a Béka? A feketéknél bizony nem volt. Kinél lehet akkor? Csak a fehér szarovnyikok vihették el, állapították meg könnyűszerrel, s a kérdés: „Háború vagy Béka?” ügyefogyottá vált.

A búskomor, pesszimista szarovnyik törzs megtelt reménnyel, hogy a hön áhított boldogság újra beköszönhet rá, így üzent hadat a tolvajnak bélyegzett testvértörzsnek. Kezdetét vette a szarovnyikok háborúja.

A Vízi Hídőr következő lapszámában a szerző a következő költői kérdésekre keresi a válaszokat: „Vajon a Békás Harcos Rend ág szarzatossai felszabadult idejüket mibe fektethették az eltelt idő során?” és „A Lápi Lózung és a Rend szándékai csupán véletlenül esnek egybe?”

Írta/Kiadta/Terjesztette: Firkász Filiász

Vízi Hídőr / Melontokráciaexport

Idézet a Vízi Hídőr legutóbbi számából:

„Melontok – vagyis az innyék társadalmi berendezkedése. A mag népe, az innyék, már akkor tudták, hogy a fundamentumot a magra kell építeni. Már csíra korokban megfogant a gondolat, abban az időben, amikor az örök innyék hadat viseltek az árva innyék ellen. A rájuk törő vízfejük – és ízűek – nem nézték jó szemmel a zamatos, dúsan, ízes világszemléletben levedző testvéreik folyamatosan gyarapodó létezését. Szenvedélyes szónokai rendre a zöld héjat bírálták, látszólag ezért mérgesedett el köztük a viszony. Az indok viszont hazugság volt – nem a zöld alapon fekete pettyek miatt ette rokonaikat a sárga irigység. Ez a sokáig igaznak vélt történelemhamisítás általam, Firkász Filiász által lepleződött le, és tovább gondoltam a stratégiát. Ahogy az örök innyéknek sikerült az árva innyék lelkére beszélni, mondván, olyanok ők, mint az alma és a körte, békésen megférnek egymás mellett, hiszen a zárotermő-törzshöz tartoznak mind, arra is rámutattak, hogy a törzsi háború szükségszerűen rossz mindkét félnek. Nem sokkal később a túloldalon is belátták: se a maglövetű pépkarabély, se az innyekatapult nem megoldás a nézeteltérések elsimítására. Békét kötöttek hát. Miért ne lehetne békés úton megoldani a szarovnyikok háborúját is? Magképviselet által válasszanak olyan államformát – ami miért is ne lehetne nyitvatermő ettől fogva? –, ahol képesek békés úton rendezni konfliktusaikat. Menesszenek követeket a fehér szarovnyikok a feketékhez minél előbb, és kössenek békát! Nincs más esély!...”

Válasz a háborúpárti retorikára a Lápi Lózung hasábjain:

Mint azt láthatjuk, Firkász Filiással ismét elszökkent a lótetű, olyat vizionál a valóságba, ami sosem történt meg. Tévesen ítéli meg a történelmi tényeket, mellémagyaráz és rossz következtetést von le. Az innyék háborúja idején mindkét harcoló fél Lápközi-szerződésben tiltott tömegpusztító fegyvereket alkalmazott – főleg az örökök, ami fölött Firkász Filiász nagyvonalúan szemet huny –, mint például a szőlőmustárgázt vagy szőnyeggombázást.

A Lápi Lózung a vágyvezérelt hallucinációk helyett a tisztességes tájékoztatásban érdekelt, ezért a szarovnyikok háborújának helyszínén járt, hogy megbizonyosodjon a kialakult helyzetről. Haditudósítónk Tüsző tábornokkal készített rövid interjúját alább olvashatják:

„– Nem is értem, hogy jön egy firkász ahhoz, hogy beleokoskodjon abba, amihez nem ért. Itt háború zajlik, először kell ütni, és az üt először, aki igazán nagyot üt – és először. Még hogy melontokráciaexport... Lárifári! Túl vagyunk a diplomáciai maszlagon, a helyzet eszakkálódott... Megmondom én, mit kell ajánlani azoknak a rüves-nyüves feketéknek békefeltétel gyanánt – Taktikai gránátalmát! Ha nem értenek a célzásból, akkor stratégiáit!

Olyan ez a békekötési céccó velük, mint fakiriccel leülni sakkozni. Magyarázkodhat nekik a szaróka napestig, akkor sem fogja fel a játékszabályokat. Félre kell hát söpörni az útból, vagy ahogy a példa mutatta nem olyan régen, hadd bekapni, hadd legyen valami hasznuk is ezeknek a két lábón járó, (vak)merő fájdalomtábláknak!

– Mellesleg irigylem ennek a firkásznak a fajtáját, amiért megél abból, hogy mindenféle hülyeséget írogat, remélem, néhai mostohafiam nem támogatja a munkásságát. Ha mégis járatná

ezt a... mi is ez?... Vízi Hídőrt, akkor kénytelen vagyok azt feltételezni, továbbra is keveri a Marok Marcsit a Torkos Máriával! És most, ha megbocsát, valakinek parancsolgatnia is kell... Tudja, a harcos cselekszik. A bolond pedig csak reagál a cselekvésre. Ezt olvastam valahol, tőlem pedig mi sem áll távolabb, mint a harcos lét... Nem megmondtam, hogy a békapatult száján röppenj be és nem az ülepén, ostoba cece! Válaszcsapást! Válaszcsapást, de azonnal! TŰZ!!!"

A háború állásáról folyamatosan kapjuk a híreket, köszönjük ezúton is tudósítónknak az áldozatos munkát – ellentétben Firkász Filiással, akit nyomatékosan felkérünk, hagyjon fel romboló aknamunkájával.

A következő lapszám szalagcíme már most tudott: „FIRKÁSZ FILIÁSZ FIZETNI FOG!” Továbbá elhozzuk önöknek a Láp-szerte rendkívül közkedvelt finomságot. Ezen a héten a húászka a nyerő: „Hogyan készíts húászka főzetet otthon könnyen, gyorsan!”

Vízi Hídőr / Lóvári darazsak

Kevesen tudják a név eredetét, de az első kolóniák kétségtelenül egy óriási lötetem döghúsából keltek életre. A tátott pofán vagy a szemgolyókon, a gyomorfallon, vagy a faron rágták keresztül magukat. Kelká-pusztá sztyeppéjének egy dimbes-dombos szegletén lehelte ki a lelkét nem tudni miért, legelészés közben, talán azért, mert gondolkodóba ejtette egy kérdés, amire nem talált választ (esetleg felmerült benne a gyanú, hogy ő maga vátesz, s ráébredt, hogy a csalfa remény csak lóvátesz?), esetleg a túlvilág, s hogy választ kaphasson szívészélhűdés kerítette hatalmába. Vagy egyszerűen csak rossz lóra tett, mérgező gyomot tépett, s hiába próbálta, visszakérődni már nem sikerült. Az elhullott emlős belsejében zajló kémiai, fizikai, biológiai folyamatok végeredményeképp előszizseggett belőle egy kis darázs mely a dögletes hústömegnek hála elszaporodott, így lett a sokadalom éltető otthona eme tetem, melyet minden áron megvédelmeztek. Természetük megsínylette a fránya kisebbségi komplexust, mely abbéli félelmükből fakadt, a birtokolt területet egy arra érdekesebb, erősebb faj akár el is bitorolhatná tőlük. A sarkukra álltak és úgy döntöttek ők lesznek ez a szuper agresszív, egyáltalán nem békés népség. Gyakorta indítottak zsákmányszerző rablóhadjáratot szomszédaik területére, amit eufémikusan „kalandozásnak” becéztek. Persze az ő szempontjukból érthető, a potrohukból kivágódó fullánkjukra felnyársalódó ellenség csupán egyszeri útra váltott jegyet, míg a darazsak számára kéjutazás jellegét öltő kalandra többségében retúrjegy szólt. Azért többnyire, mert néha ők is otthagyták a foguk. Legutóbbi alkalommal a hírhedt Darázs Balázs tért Örök Vadászmezőkre, akinek nevével a történelem iránt oly fogékony illető utoljára a Melléktermék És Hulladékfeldolgozó-királyság, azaz a MÉH-királyság lerohanásakor találkozhatott. Az apró méhek hiába igyekeztek felvenni a harcot a szikár, monstros betolakodókkal szemben, kaptáruk seperc alatt változott kriptává. Bátran küzdöttek, tucatnyi méhkatona lepett el az alakzatból kivált darazsakat – mint Darázs Balázzsal is megesett, dacára jelmondatának: „Rúgd le a méhét, ne hagyj neki békét!” –, hogy testhőmérsékletükkel hógutát okozzanak, majd

hőhalált osztva haljanak hős halált. A kifosztott kaptárt hullahegyekkel telítve, és a még haldoklók hörgéseivel visszhangosan hátrahagyva visszatértek üregeikbe, hogy győzedelmi tort üljenek. Később kiderült, a királynőt időben sikerült kimenekíteni egy titkos kijáraton keresztül. Legnagyobb fájdalmára azonban utódját, az alig kifejlődött méhkirálylányt nem találta se a maroknyi túlélő, se a halottak közt. Az elpusztult kolónia fájdalmát még talán kiheverte volna, de beletörődni az elveszejtett utód gondolatába már nem tudott. Fullánkját saját szívébe szúrta, önfáradtan vetve véget életének. A darazsakról érdemes még elmondani, számtalan szúrászt képesek végrehajtani anélkül, hogy önmagukban kárt tennének. Ez a méhekről nem mondható el: amint szúrásra kényszerülnek, az volt életük utolsó mozzanata.

A Lóvári darazsak lába alól egy napon elfogyott az éltető tetem. Kicsinyeiket az oszló, rohadófélben lévő, meleg hús mélyébe pólyálták, ám ahogy ezek sorra kirágták magukat, idővel elfogyott a keltető kapszula. Milyen ironikus, hogy a másoktól olyannyira féltve őrzött otthonuk óvó gondoskodásuknak köszönhetően enyészett el a lábuk alól. Kényszeredetten felkerekedtek és kósza jószágokká válva szétszóródtak a szélrózsa minden irányába. Szerte a Lápban megtalálhatók manapság. Akadnak olyanok is ezen szétszórót, vándorló csoportok között, akik valamelyest pacifikálódtak. Békésebb természetük azonban nem jelenti azt, hogy veszélytelenek. Ezért az vesse rá az íróra az első követ, aki előítélettel meri vádolni. Az óvatosság, főleg ebben a kiszámíthatatlan időben, mint amit most is élünk, életet menthet.

Fűződik továbbá még egy említésre méltó eset a nevükhöz. Bizalmas forrásból arról értesültem, Malária, a fekete szarovnyikok bélsárral felkent papja a Béka eltűnésének ügyéhez szorosan kapcsolódik. Aljas alkut kötött egy bizonyos Redőssel (dőre név, a redős szárnyából eredő) és csapatával, akik zsoldoskodásra adták a fejük, hogy a kitörés előtt álló háborúban szövetségesként harcoljanak. Cserébe magát a Békát ajánlotta. Sajnos ez csupán rosszindulatú feltételezés marad mindaddig, míg hitelt érdemlő bizonyíték nem kerül elő az ügyben. A farkásznak pedig a konteóhoz – és így a véleményalkotáshoz – joga van.

Lápi Lőzung

Firkász Filiász meglepő módon kikéri magának a véleményalkotáshoz való jogát, ám odáig már nem hajlandó vetemedni, hogy akárcsak fikarcnyi empátiával viseltesen egy teljes népcsoport szenvedése felé. A szent vélemény szabadság leple alatt kollektív bűnösség vádjával illeti a Lóvári darazsakat, az előítéletet pedig utóítéletnek hazudja. Bemocskolni igyekszik továbbá Malária nevét, aki mást se igyekszik, mint népe érdekében cselekedni, felelősségteljes vezetőként. Firkász Filiász nem tesz mást, mint a lelkében háborgó önutálatot kivetíti és Malária azon konfliktuskezelését nevezi cinikusan háborúnak, ami a szarovnyikok vitás ügyét hivatott igazságosan elrendezni. Hogy szabad hívni az ilyen megátalkodott féleszűt? Ha nem tudnánk, hogy a Farkászkok családjából származik, könnyen hihetnénk Szar-házinak!

Vízi Hídőr

Amint Sziszüphosz maga előtt görgeté a hatalmas sziklatömböt a csúcs felé hiabavalón, úgy görgeté maga előtt egyre gyülemelő galacsinként a hadakozás terhét e kilátástalanságában fáradhatatlan kis népség. Nem látom értelmét a háborúnak, ha engem kérdez kedves orrmányos furkász uram, se ok, se okozat nem szülhet ilyen megátalkodottságot, a vérontás semmi esetre sem megoldás. Ahogy saját nemzetségem is mindig mondta: ki karddal él, kard által hal... ezért sem használtunk soha fegyvereket vitás ügyek elintézéséhez államalapításunk hajnala óta. Felismertük a vita fontosságát, beléhelyeztük bizodalunk, s azóta is hűen ragaszkodunk elveinkhez. S ha végképp eldurvulna egy-egy disputa honatyáink közt, legfeljebb jól arbatenyerelek egymást szigorúan a jobb belátásra térítés reményében, ahogy azt mára jobblétre szenderült elődeink is tették, példának okáért Has Bakúr vagy Tök Önsom. Az idejében csattanó józanító pofon biza épp oly garanciája a békességnek, mint a kellő alaposággal lefektetett axiómák. A jólét nem szül szegénységet, ahol pedig erkölcsi feddhetetlenség uralkodik, ott a közmorál nem ellhet billegő mihez tartású rátarti egyéneket. Hogy mit sürgetnének leginkább, miképp oldanám meg eme csillapíthatatlannak tetsző kataklizmát? Bárcsak egyértelmű felelettel szolgálhatnék a kérdésre, kedves Filiász, de sajnos attól tartok a Béka nem terem meg önnön magától. Hacsak valaki nem vevé vállára a világot, mint egykoron Atlasz, vagy olthatatlan szusz nem terelé agyvelejét világmegváltó gondolatok felé, ezáltal izomzatát és vázát egyazon irányba, azaz meg nem lelé és helyre nem állítja a Békát, addig legnagyobb sajnálatunkra a cirkuláló káosz örvénylő feneketlensége mindég beszippantja még a legnemesb szándékot is, mint ami Önt vagy engem vezérel. Csíkokra szelt porszemkupacok vagyunk csupán a tátongó fekete lyuk orra alatt. Csak a Békába vetett hit segíthet...

Lápi Lőzung

Firkász Filiász ismét kísérletet tett hazugságaival elgáncsolni a B.É.K.A. (Burjánzó Évődés Konkrét Arculattal) hadműveletet. Ezúttal a frontvonal egy bogárdista kapitányát, bizonyos Heréntoszt csavart aljasul az ujjai köré, hogy szájába adja azokat a gondolatokat, melyek szellemi kiötlője maga a firkász. Szakmai berkekben „bujtatott kérdés”-ként közismert technikát alkalmazott, melybe a frissen kinevezett, és bizonyítottan felkészületlen görögverő bogárdista belesétált. Ahogy a név is mutatja, mondhatni nomen est omen, az archaikus nyelvezetű bogár a nevelő szándékú pofontól sosem zárkózott el, neve egybecseng neveltetésével, amiről arra lehet következtetni, hogy teljes mellszélességgel áll a vitás kérdés ezirányú formai és tartalmi megoldása mellett. Ahogy arra Bandi, a Bogárda keménykötésű marhabögyök kapitánya is rámutatott:

– Heréntosz úgy bánik a szóval, mint más a gyengébbik nimmel. Addig keresi a megfelelő szavakat, míg a legcélravezetőbb módon nem tudja közölni gondolatait. Mint a matató kéz, mely a megfelelő pontokat ingerelve a kívánt

hatást igyekszik elérni. Néha azonban a gyönyörre éhes test rossz bejاراتán kopogtatnak azok a megátalkodott fürge ujjak, létrehozva a teljes anomáliát, melyet a kifinomult szellem egyszerűen „wrong hole” effektusnak hív, eltérítve eredeti céljától a nemes szándékot. Csakis így történhetett, hogy barátom, a feddhetetlen múltú és szándékú Heréntosz, a magas erkölcsiség két lábon járó krózusa belesétált egy ilyen agyafúrt csapdába. Heréntosz a B.É.K.A. hadművelet eltántoríthatatlan prókátora, erről biztosíthatom.

A Béka először

Egy reggel, egy igen borongós, nyirkos, hidegrázós reggelen Maláj arra ébredt, hogy álmodott. Valami nagyon, nagyon rosszat, sőt, az is lehet, próbált visszaemlékezni, hogy ennél eddig soha sem álmodott még rosszabbat. Végzetszerű volt, olyan, ami a szarovnyikon átszalad, egy pillanat műve csupán, mégis, a hatása mélyreható, akár az artérián keresztülszaladó éles kés. A vágás pedig ott éktenkedik hivalkodóan, kitöltve minden négyzetcentimétert a lelkének, tátongó úrt, zsibbadást lövell magából minden irányba, létezését már-már meg sem tudja állapítani anélkül, hogy ne azzal kezdené a mondatot „itt fáj, ott fáj, amott fáj”. Am tudja, ha valaki nekiszégezná a kérdést, mi baj, Maláj, hiába is fogna bele mondandójába, az ugyan nem fogna fel belőle semmit, hacsak nincs birtokában ugyanannak a szörnyű tályognak a mellkasában, vagy legalább közel ahhoz hasonlónak. De nem, ami csak hozzávetőlegesen ugyanaz, az valójában nem ugyanaz, a kérdező pedig kénytelen volna beérni Maláj vállrándításával és egyszerű helyzetjelentésével, mivel megértetni magát úgyis reménytelen: „semmi”.

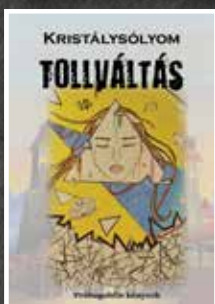
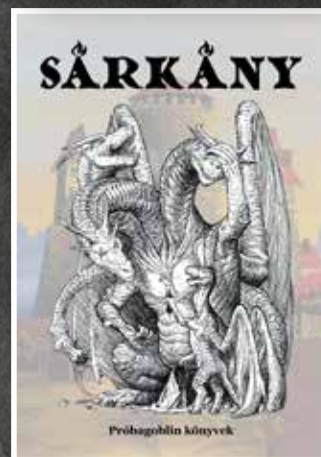
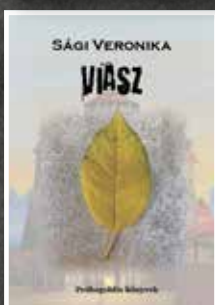
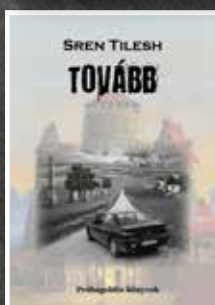
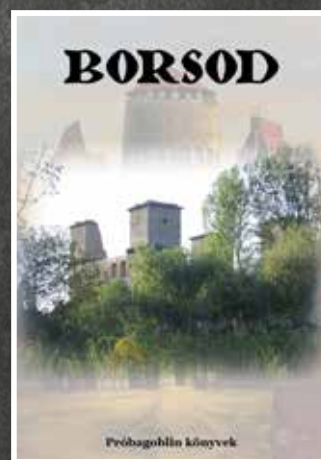
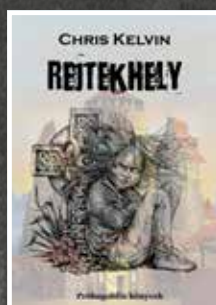
Azt álmodta, hogy egész életét a Pocsolya-Genoa Itália tengelyen tengődve, buliból buliba járva, meg-megpihenve, majd újratekintve, genitáliáról genitáliára szállva, bandáról bandára jár, a kezdeti kitörő öröm idővel megcsappan, majd elapad, mint a minden nedvforrástól távol kerülő bánatos szarovnyik. Testileg majd' kicsattant az erőtől, lelke azonban kóros szárazságra utaló jeleket produkált, melyek okát megfejtani képtelen volt, és amit Barnabásnak tudtára adni annál is képtelenebb vállalkozásnak tűnt. Úgy ült hát az ágya szélén, miközben odakint Aszi minden bizonnyal békés horkolása közepette őrizte a kertet, Barnabás pedig az igazak álmát aludva élte át újra és újra az utóbbi idők pezsgő áradatát, hogy az odakint szitáló kilátástalan fellegek mintha lehangeltek lelkivilágát merő pesszimizmussal permeteznék. Muszáj volt megkísérelni ellensúlyt képezni az átellenes oldalon, a gondolat teremtő erejére támaszkodni és kutakodni az emlékek között, hátha megfejtja a baj okát és megoldásra lel. Ott volt mindjárt az „ironikus ellenhatás”-ról eszébe jutó szösszenet, amelyben Barnabás számonkérte rajta megváltozott viselkedését.

Vagy ott volt az az igen furcsa emlék, amikor arra a különös alkalomra figyelt, amit úgy hívnak csend. Nyugalomra a házban igen ritkán került sor, hiszen a dajdajok rendszerint rendkívül magas decibelszámon zajlottak, Malájnak pedig ilyenkor nemigen nyílt alkalma hallani saját gondolatait. Egyszer azonban mégis arra eszmélt, hogy Barnabás minden bizonnyal kompániájával

együtt házon kívül van. Fogta magát és kihasználva az alkalmat kitelepedett a nappaliba. Legnagyobb megdöbbenésére belebotlott egy jókora jószágba, akkorába, hogy termete még Bandinak is javára vált volna, s lévén az exPóc méreteihez alakították egykor a házat, a nyálkás testű idegen esetenül görnyedezve tekintett le rá a csillár mellől. Malájnak először inába szállt a bátorsága és arra gondolt visszamenekül kényelmes vackába, de aztán összetalálkozott a tekintetük és valami Bandiéhoz hasonlatos szelídség és jóindulat köszönt vissza belőle. Bátorságot merített és letelepedett a kanapéra, majd még nagyobb meglepetésére kedélyesen elbeszélgetett az addig csak szótlanul fel-felfújódó Békával. Vartyogó vendégéről kiderült az is, hogy dacára a behemótokkal szemben táplált előítéleteknek, meglehetősen jól karban volt tartva agyilag. Illő módon köszöntötte Malájt, majd kérte, ha bármi kérdése van, nyugodtan tegye fel. Maláj úgy érezte, egy idegent minden bizonnyal beavathat gondjaiba, hiszen ha az nem tud megnyugtató válasszal szolgálni, szimplán csak továbbáll egyszer és az egészet elfelejtik.

Elpanaszolta hát, hogy úgy érzi, mostanában nincs top-on lelkileg. A Béka brekegett egyet, látszólag mintha latolgatná mit is felelhetne egy, az ő testi méreteihez képest eltörpülő ganégombóc keserű panaszára, és végül azt válaszolta, hogy a probléma oka minden bizonnyal abban áll, hogy ahelyett, hogy élne a saját életét, helyette valaki olyan világában jár, ami természetétől idegen. Maláj elsőre nem értette a furcsa választ, fel is tette a kérdést, ugyan milyen tényezők borogathatták ki meghitt dobozkájából? A Béka felsorolt néhány eshetőséget, nevezetesen egy kedves barátját, akinek a kedvében akar tenni, vagy egy családtagját, hogy bizonyítson neki, vagy netalántán beleszeretett valakibe és a megfelelési kényszer tévútra csalta. Maláj elgondolkodott a lehetőségeken. Ami Barnabást illeti, lehet benne valami, az édesanyjának is köze lehet ehhez, ami pedig Pempőt illeti, minden bizonnyal fején találta a szöveget. Mikor igenlően válaszolt, a Béka udvariasan megkérte, avassa be legyen kedves a történeteibe, hogy mélyebben tudja szemrevételezni a lehetséges okokat.

A Próbagoblin Könyvek sorozatban eddig kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg.

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

Kapitány

Az Időutazó találkozása Jézussal

Az Időutazó egy napon úgy döntött, hogy különleges időugró gépének segítségével visszamegy Krisztus után 33 körülre, mégpedig Jeruzsálembé, hogy végre saját szemével láthassa ezt a különleges történelmi korszakot is. Ezért egy bőséges reggeli után magára öltött egy általa korhűnek vélt öltözetet, majd egy szintén korhű zsákba bepakolt némi elemózsiát meg két palack Szentkirályi ásványvizet. Fejére egy kockás arab kendőt tekert, úgy gondolta, hogy így felöltözve jobban el tud majd vegyülni a régmúltban élt emberek között. Ezután leellenőrizte a kertvégi fészerben elrejtett gépezet akkumulátorainak töltöttségét, majd beült kényelmes forgószékébe, és becsukta a hermetikusan záródó acélajtót. Az érintőképernyős vezérlőpulton begépelte a 33. évet és Jeruzsálem GPS-koordinátáit, majd megnyomta az időugrást elindító gombot. Egy általa C nyelven kifejlesztett speciális algoritmus kiszámította a szükséges adatokat, majd a fizika általában ismert törvényeit meghazudtoló szerkezet áthelyezte alkotóját az ókori Jeruzsálembé.

Az Időutazó néhány percre elvesztette eszméletét, ez eddig minden ugrásánál így történt. Mikor magához tért, és kinézett az egyik apró kémlelőablakon, sivatagos terepet látott maga körül. Kimászott az időugró gépből, majd egy távirányítóval bekapcsolta az álcázó erőteret, mely elrejtette a gépet a kíváncsi helybéliek tekintete elől.

Mikor elnézett a távolba, egy ókori várost látott maga előtt – az algoritmus szokás szerint jól működött, az Időutazó valóban Jeruzsálembé érkezett. Egy poros úton sokan igyekeztek a város felé, ő is beállt a tömegbe, és közben kíváncsian nézelődött. Néha lopva elővette mobiltelefonját, és készített egy-egy fotót, hogy legyen képi dokumentációja is erről a korszakról. Egy körülbelül negyedórás séta után beért az épületek közé, és kíváncsian nézte az utcákon tülekedő tömeget.

Egyszer váratlanul valaki finoman meglökte hátulról. Az Időutazó megfordult, és egy hosszú szakállú, szimpatikus fiatalembert látott maga előtt.

– Szerintem te engem keresel – mondta a fiatalember. – Talán nem is kellene bemutatkoznom, de azért elmondom: én vagyok a názáreti Jézus.

Az Időutazó hitte is, meg nem is, amit hallott. Ezért hát jobb ötlet híján ő is bemutatkozott az előtte álló ifjúnak.

– Jól tudom, hogy ki vagy – válaszolta ő erre. – Ugye szeretnél valamit kérdezni tőlem?

Az Időutazó erre feltett egy fondorlatos kérdést, amelyet perdöntőnek gondolt ebben a helyzetben:

– Mi vagy te nekünk?

– Én vagyok létetek alapjának eszkatológiai manifesztációja, a kerigma, melyben interperszonális kapcsolataitok legvégső értelme tárul fel előttetek – válaszolta Jézus.

– Upsz, ezt honnan tudod? – kérdezte meglepetten az Időutazó.

– Nem nehéz, én még azt is tudom, hogy hány hajszál van a fejedben!

– Hát azt nem túl nehéz megmondani, ugyanis teljesen kopasz vagyok!

– Biztos vagy ebben? Nézd csak meg! – mondta neki Jézus.

Az Időutazó levette fejről a kendőt, és keze a megszkott sima felület helyett dús haját érintett.

– Ugye így már jobb? – kérdezte tőle Jézus. – És ez még nem minden! Milyen vérnyomáscsökkentőt szedsz? Covercard Plus?

– Sajnos igen, minden reggel be kell vennem egy szemet – válaszolta erre az Időutazó.

– Nos, ennek most vége – válaszolta Jézus, majd rátette jobb kezét a meglepett feltalálóra. – Ezentúl nem kell semmilyen gyógyszert szedned, meggyógyítottalak.

– Ez tényleg egy igazi csoda! – kiáltott fel örömben a vérnyomásával évek óta sokat küszködő utazó.

– Örülök, hogy találkoztunk, és annak is örülök, hogy segíthettem rajtad! Vidd el a híreket a jövőbeli embereknek, úgy tudom, hogy a te idődben már nem túl sokan járnak a templomba...

Úgy tűnt, hogy Jézus ezzel befejezettnek tekinti a beszélgetést, és továbbindult Jeruzsálem utcáin. Azonban mielőtt eltűnt volna egy kis mellékutcában, még visszafordult, és megkérdezte az Időutazót:

– Azzal egyébként tisztában vagy, hogy boldogok a sajtókészítők?

TUJTAD?

**A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház szerkesztőjének és társszerzőinek kötete
HANGOSKÖNYV változatban is elérhető
a MEK-en, illetve
a YouTube-on!**

**Szerepel a kötetben sellőtől a macskáig,
vámírvadásztól a zombivadászig, dombitörpétől a jettiig minden,
még olyan is, amit el sem tudsz képzelni!**

Mozijegy

SzaGe

Fűrész X. / Saw X (2023)

2004 telén az egyik kollégám munkakezdés előtt egy jelöletlen DVD-t nyomott a kezembe. Mikor a szemébe néztem, láttam, hogy valami nem stimmel. Arca fáradtnak tűnt, szeme körül két sötét karika éktelenkedett. Pár „kényelmetlen” másodperc után megszólalt, és azt mondta, feltétlenül nézzem meg ezt a filmet. Ezután eltűnt a hátsó nagy udvar hajnali félhomályában. Hirtelen nem tudtam mire vélni ezt a szituációt. Türelmetlenül vártam az estét, hogy a saját szememmel lássam, mi volt ennyire nagy hatással a kollégám lelkivilágára. Bevallom őszintén, hogy aznap éjjel nem sokat aludtam. Kéretlen gondolatok cikáztak a fejemben, melyek nem hagyták, hogy az álommanó tegye a dolgát. Másnap reggel ismét találkoztunk. Az ábrázatom hasonlított a kollégám előző napi sápadt tekintetéhez. Egymásra néztünk, és megkönnyebbülve vigyorogtunk egyet. A DVD-n a Fűrész első része volt.

Kétségtelen, hogy a Fűrész 2004-ben maga alá tiporta a rajongókat. James Wan feltörekvő rendező jogosan büszkélkedhetett vele. Így borítékolható volt a folytatások tönkelege, de az idő múlásával halványodott a franchise által nyújtott hatásvadászatba oltott testhorror-borzalom. Ez igaz volt a finális fordulatokra is, melyek az első három részben még arcon csapták az embert. Utána már nem igazán lepott meg senkit se például a nyomozó bénázása. Közben a Tobin Bell által megformált igazságosztót is eltették láb alól, hiszen az a fránya agydaganat vele is végzett. Végül 2021-ben mélypontra süllyedt a széria, amely valósággal sokkolta a rajongókat. A Spirál: Fűrész hagyatéka minden sebből vérzett, és komolytanra vette a figurát. De láttunk már csodát, avagy innen szép felállni! Kevin Greutert rendező legalábbis megmutatta, hogy lehet még jó Fűrész mozit forgatni.

Fűrész gyorstalpaló dióhéjban: John Kramer megszállott mérnök és építész, aki több okból és motivációból kifolyólag embereket rabol. Pontosabban olyanokat, akik valamikor rossz fát tettek a tűzre. Büntetésből egy próbát – játékot – kell kiállniuk, mely végén vagy meghalnak, vagy „üdvözülnek”. Ezek a próbák legtöbbször az emberi csontokat eltörős, végtagokat csonkolós, húsnyiszálós, bőregetős, vagy fagyasztós kínzókamrákból állnak. John így közvetlen nem öl meg senki se. Az „áldozatok” maguk dönthetnek a sorsukról.

Amikor meghallottam, hogy lesz Fűrész X, sokat gondolkodtam, mit fognak még kihozni egy halott ügyből. Már a plakátokból is sejteni lehetett, hogy John „Jigsaw” Kramer visszatér. No, de hogy is van ez? Mégse halt meg?

Megint szakítunk az idővonallal? Naná, hiszen az első két rész közé helyezték a történetet. Az is elmondható, hogy a sorozat tizedik része elüt a többitől, mert a film szinte végig John mellett marad. Evégett eloszlik az előző részeket beködösítő misztérium vérpárás felhője, miszerint „Ki az, aki Kramert (még ha halott is) segíti a munkájában?”. Ezt átugrották a készítők. Helyette bemutatták, milyen az, amikor elszakad a cérna John pattanásig feszülő elméjében. Mindezt egy meglehetősen „ügyes” sztoriba csomagolták, amely szolidan ugyan, de kritizálja a mai gyógyulni vágyó társadalomra éhező pénzéhes farkasokat. A motiváció így adott John számára, aki nem sokat teketóriázik. Megépíti az átneveléshez szükséges eszközöket. A legszebb az egészben, hogy szokás szerint nem egyedül hajtja végre, de nem lövöldözném le a film fordulatait. Mindenesetre becsületesen megdobogtatta a szívemet egy rég nem látott szereplő visszatérése.

Biztos, mindenki halott már arról, hogy a medvecsapdába esett állatok képesek lerágni saját lábukat, csak hogy szabadulhassanak a brutális eszköz szorításától. Vajon az embereknél is van efféle túlélő ösztön, mely eltompítja a gondolkodást és a fájdalmat? Képesek lehetünk e téren a józan ész határán is túllépni, mialatt a vér egyre nagyobb töcsében hízik körülöttünk? A Fűrészben látott erőszakos motívumokat erre alapozták, és a tizedik rész borzalmait kifejezetten e köré építették. Edzett horrorrajongó lévén is lélegzetvisszafojtva néztem ezeket a jelenetsorokat.

Nem csoda, hogy megkapta az X-korhatár besorolást, ami annyit jelent, hogy csak éjjel lehet a mozikban vetíteni, és kizárólag a 18. életévét betöltött személyek ülhetnek be a vetítésre. Idén a Sikoly 6. része büszkélkedhetett még ezzel. Egyszóval nem esti mese John „Jigsaw” Kramer X. kalandja, de ha valaki bosszúhorornak titulálja, annak is igazat kell adni. Itt tértek el egy kicsit a kitaposott ösvénytől a készítők. Nem sokkal ugyan, de egy kicsit emberibbnek, dühösebbnek, haragosabbnak és hiszékenyebbnek mutatták be John-t. Szerintem jót tett ez a vérfrissítés-élelés a szériának. Emellett azt is elmondható, hogy a Fűrész X. önálló történetként is megállná a helyét, avagy minimális előzményismerettel is élvezhető. Összességében az előző „Spirál-buktát” hátrahagyva felemelkedett halottaitól a Fűrész univerzuma. Szép munka!

MEGJELENT!

Révész Márton: Gonosz a mélyben és egyéb rémtörténetek

Stephen King szerint:

„Az elme több a tetején úszó racionális hártánál.

Mélyen a logikus rész alatt, van egy föld alatti óceán.”

Ebből a feneketlen óceánból merít a szerző első novelláskötete. Legbensőbb félelmeink, legvadabb szorongásaink kelnek életre a tizenöt izgalmas történetben, és nyújtanak kellemes borzongást a műfaj szerelmeseinek, magányos téli estekre vagy szürke borongós délutánokra.

A nyomtatott könyvet a szerzőtől (revesz.marton@gmail.com), az e-könyvet a Holnap Magazin oldaláról lehet megrendelni (<https://webaruhaz.holnapmagazin.hu/product/revesz-marton-gonosz-a-melyben-es-egyeb-remtortenetek-e-konyv/>)

Baranyi Imre

Október derekán

A fák között az őszi Nap
sugára egyre bágyatag
kereng a hús avarban,
pihenni térne végre már,
de még megannyi dolga vár
felében elmaradtan.

A fellegek mögött borong,
az éltető, kies korong,
de néha leskelődik,
figyelve, merre jár a szél,
amint lehet, megint mesél,
kibújva újra hódít.

A lelket melengeti,
ahogy leinteget neki,
fonódik áthatolva,
utána elbolyong megint,
szomorkodón mosolyg, amint
az este eltakarja.

Kis György

Bőrcipő

Bőrcipő kopog őszi esteken,
a gémbér macskaköveken.
Kemény talppal jár hátukon,
durván, mintsem farkukon.

A halál kopog őszi esteken,
végigjárva vézna testeken.
Kiszívja lelküket a szájukon,
tartja csontkezét a vállukon.

Kalap pompázik őszi esteken,
a takaros úriember fejeken.
Finoman pihen dús hajukon,
halvány árnyék vetül arcukon.

Az élet pompázik őszi esteken,
végigjárva a lüktető lelkeken.
Új reményt formál ajkukon,
tartja atyai kezét a vállukon.

2023. november 6.

Tumicz Krisztina

Tűztollú madár

nem gondolkodok tisztán
miközben a verset írom
folyik a párbeszéd odabent
az egyik felem buzdít
a másik sebzetten tiltakozik

nem látok tisztán
de ég a fény és a szikrától
gyúlékony minden odabent
mintha gyufák lobbanának
tűztollú madarak szállnának

nem hallok tisztán
a hangok ezer meg ezer
darabba hullanak szét
amitől nehéz elhinnem
hogy sírok vagy nevetek éppen

olyan jó csak így lenni
olyan jó mindezt leírni
hogy olyan jó most itt lenni
és semmit mást nem tenni
olyan jó, hogy ettől kicsit emberi
olyan jó sírni is meg nevetni

Erdős Sándor

Hollók

Gyülekeznek erdő mélyén
a halál madarai.
Rontást gyűjtenek most össze
bánat sötét angyalai.

Van erő, mi szembe szállhat
e rút sötét sereggel,
ám a hős messze jár elbújt
borítva csúf sebekkel.

Tépett teste kínban izzik,
nincs ki segítsen baján.
Elhagyta őt minden társa
már a remény is talán.

Tápláljuk mi a reményét
szép bátorító szókkal.
A szeretet meggyógyítja
és visszatér a jókkal.

jocker

Orvul lopakodik az este...

Sunyin, orvul lopakodik az este,
Sétálót, mindent beterít sejtelve...
Menekvés előle nincs... olyan beste.

Én próbálom és vigyázom a sötétet,
Temetem a nappali keserűséget.

Ahogy a fény-sötétet nézem, oly' ferde...
Mintha nem látna elég jól, ember szeme.
A fények dőlnek, mint a pisai ferde torony,
Mint a hajléktalan, akit lenyomott a mákony.

Merengve, tán' lopva pillantok az égre fel,
Majd gondolatom napfényben, reggel újrakel.
Fényben volt aktivitásom, a semmibe lohad...
Olyan lettem, mint egy kis féló, elbújt apróvad...

Rejtőzködnék, ebbe az árnyék lesz minden világban,
Bolhák is alukálni mennek a szomszéd cicákban.
„Sötét” lesz a társaság, később majd a fény is felgyúl.
Hogy leszek majd láthatatlan... visszavonhatatlanul?

Én, mint mamlasz balfácán, a sülyyedő tutajon
Evickél a fényfolyón, és sötétbe átson,
Magamra húzom az éjsötét-fekete leplet,
Így el is bújok, magamra zárom a ketrecet.

Utcai lámpák fénye beterül az ablakon,
Beborítja az irathalmomat az asztalon,
Felhangosítja érzésem a múló fény nesze,
Este, sötétben már elhalkul a tücsökzene.

Nézem a Göncöl szekeret, lüktető érverésem,
A Tejútra vágyik, hevesen, zabolátlan vérem.
Ez a vágyam, mint fa szerszámos kamra, úgy korhad,
Eme hő vágyam is csak... csak fekete lyukká porlad...

Most úgy tűnik, hogy egyedül vigyázom a sötétséget,
Így van módom átélni a megélt sok keserűséget.
A setét, még a távolságot is ellopta tőlünk,
Így a Tejútra, Göncölhöz, meg sehová nem megyünk.

Az éjsötétbe burkolózva, testem borzong?
Jó lesz reggel, majd az ébredő világ... zsong-bong.
Reggel majd a sötét, mint faágról lesodort levél, leperreg,
Lelkem meg, ha majd kelő napfényt lát így tovább már
nem kesereg.

Vecsés, 2013. március 03. – Kustra Ferenc József

angyalka146

Nirvana

Szabadon szárnyalni,
képekben áradni,
szaladni a széllel,
békében élni a Reménnyel.

Üressé válni,
a Mindenséget látni,
sóhajokkal szeretni,
óhajokkal nevetni.

A vágyaktól elválni,
a Keresőkkel meglátni
azt, mi múlhatatlan:
a Fényt, mely oszthatatlan.

edwardhooper

Ha

Majd, ha kutyák ugatnak
A korhadt sírbolt fölött,
S majd, ha a Hold fénye
Az izzó tenger tükrébe fagy,
Majd, ha harang kong
A sivár, süket földeken,
Majd, ha lesz jóakarát
A szelíd mennyek házában,
Majd, ha az Élet kiárad,
S megremeg a föld délibábja,
Majd, ha halálunk házában
Víg tort ül a bánat,
Lesz még szerelmünk a messzeségben,
S szépség ég lelkünk mélységében.

csabi6669

Kezem vajon megfognád...

Kezem vajon megfognád
ha majd eljutok hozzád
s várnál gőzölgő kávéval
suhogó zöld madárraj
nászdalával
vajon színezüst Holdat adnál
mikor majd ott állok asztalodnál
s napfény és hajad rőtje
hull a hófehér terítékre
mindörökre

Natali Sanders

Bambuszfuvolaszó

sakuhacsi szól
lelket megbékítve most –
miért nem érzed?

szellemek tánca
rezonál most dallamot
bambuszfuvolán

bambuszfuvola
hangárnyalatai zen
meditációk

bambuszfuvolán
játszik Természetanya –
csodák élednek

galbena

Álmodnék még

A valóságot, bár nem kértem megmutattad
óvó fátylát durván lerántottad
álltam szótlanul, némán sikoltva
zokogva a földre rogyva

Szemem a valóságra vetni nem mertem
feléd nyújtottam remegő kezem
lehanyatlott, levegőt markolva
egyedül voltam, elhagyatva

Kerestelek nem találtalak
némaságból emeltél falat
hamisság volt a téglája
magány állt a kapujában

Szemedbe néztem elfordultál
szóltam hozzád nem hallottál
szerettelek elárultál
magadtól taszítottál

Többé nem kérem a holnapot
elpusztított lelkem már halott
zuhanok

álomtalan éjbe
csak az emléktelen múltat remélve

Józsa Bence

Lélekszilánk

Végtelen határmezsgyéjén lépdeltem,
Balga szívem szikkadt, kopár s beteg,
Izzó vulkánból előtörő láva,
Égette torkom, s mindhiába

Voltam én ördög, s angyal is,
Hatalmat tagadó, bálvány is,
Kergettek néma játékok,
Hangtalan, surranó káplárok

Lélekszilánk a szívembe tört,
Gonosz kacaj mindent elsöpört,
Sóhajok hídján szaladtam,
Kerge ábrándokban utaztam

Nem tétoვázom,
Elmegyek, városom,
Ahogy az idő telik,
Sokat változom.

Szentés, 2016 tél

atesz990

Naphatáron

Láttalak téged
A Naphatáron.
Ne küldj könnyeket,
Akkor se, ha túl sokat fázom.
Mutattad oldalát
Fénynek, esőnek.
Biztos könnyebb odaát,
De a kapcsolat elsőnek
Nehéz migrénes gát.
Most már értem,
Mit éltél át.
Súly húzott lejjebb,
A gravitáció talán.
Belülről jöttem, belülről égek,
Láttalak téged,
Akkoris értem, ha azt nem más lények.
Hisz megírtam neked,
Melléd is tettem!
Utolsó üzenet,
A Nap fénye, majd jelez nekem!
Pislákol, vagy szégyellősködik,
Vagy felemészt, vagy előbújik!
Hány emlék kötődik hozzá?
Örömkönnny, rossz esetben korbács!

Krómer Ágnes

Adventi ablakok

Remény, móka, kacagás,
engedetlen kis körforgás,
mintha ígézet lenne még,
amit hiszünk, mily csodás.
Képzeletünk szülte vajúdás.
Fekete-fehér, rőt álmok hada,
hisztis, színes ábrándok talán?
Sírás-rívás, itt-ott egy kis öröm,
belevághatom már a kicsi kis tököm.
Isten anyjának hol lehet a köldöke?
Taknyos angyalkák merre szaladgálnak?
Tegyéül úgy, mintha kicsit még érdekelne,
ahogy futkos az érdeklődés és elfárad az elme.
Valahol elalszik Isten elbasszott szerelme.

Ann Heart

Első nap az óvodában

Eljött a nagy nap és én megyek,
Perc az óvodában az én jelem.
Új társak és új nevelők,
Eljött a nagy nap, az első.

Anya, apa itt hagy engemet,
Nem is sírok, de nem is nevetek.
Szomorkodom egy kicsit, de nem ejtek könnyet,
Az óvó néni bátorítgat, most már kicsit könnyebb.

Sokat játszunk, mesél Kati néni,
Minden gyermek az óvó nénit nézi.
Eljött az ebéd, utána az alvás,
Szuszog minden gyermek, óvodai pajtás.

S miután felkelünk, uzsonnázunk nyomban,
A maci is evett, tele van a gyomra.
Eljött értem anya, búcsúzó dajkától,
Holnap jövök, végre ovis vagyok máttól.

2019. szeptember 2.

Mortelhun

A New Wave múzsa érintése

Fájdalomba vesző,
Ember szerető,
Versszerkesztőn átfutó,
Billentyűzeten kattogó,
Nehézségeken átsegítő,
Önsajnálathoz taszító,
Whiskey mellé még éppen jó,
Droid jellemű bitek sokasága.

Jimmy Cartwright

Traktoros Gumipók

Hol volt, hol nem volt,
Élt egyszer egy Gumipók,
A nagy trágyahegyen túl,
Ámde a traktorgumin innen.
Pontosan a Nagy Piros Traktor tetejében.

A Nagy Piros Traktor biz'
János bácsié volt, hisz'
Megvette azt magának,
Mer' eltört a nyele a kapának.

János bácsi megtúrta
Traktorján a Gumipókot,
Mert segített az őneki
Navigálni a szántásban a traktortot.

János bácsi jóember vót,
Szerette is a Gumipók,
Meg hát biza János bácsi is,
Magszerette időközben a Gumipókot.

Ennélfogva, és tán vagy épp ezért,
Mivel saját gyermekeként szerette,
Megtanította a Gumipókot,
Hogy a traktort hogyan kezelje.

Nagyon ment a Gumipóknak,
Hisz kétszer annyi végtagja volt,
Mint János bácsinak, mivel
A Gumipók ugyebár pók volt.

Mikor egyszer aztán János bácsi
Nyugdíjba vonult, rábízta a traktor
kezelését a Gumipókra.

Így lett az egyszerű Gumipókból,
a méltán népszerű és híres:
Traktoros Gumipók!!

